

NHỮNG CHUYỆN KỶ BÍ

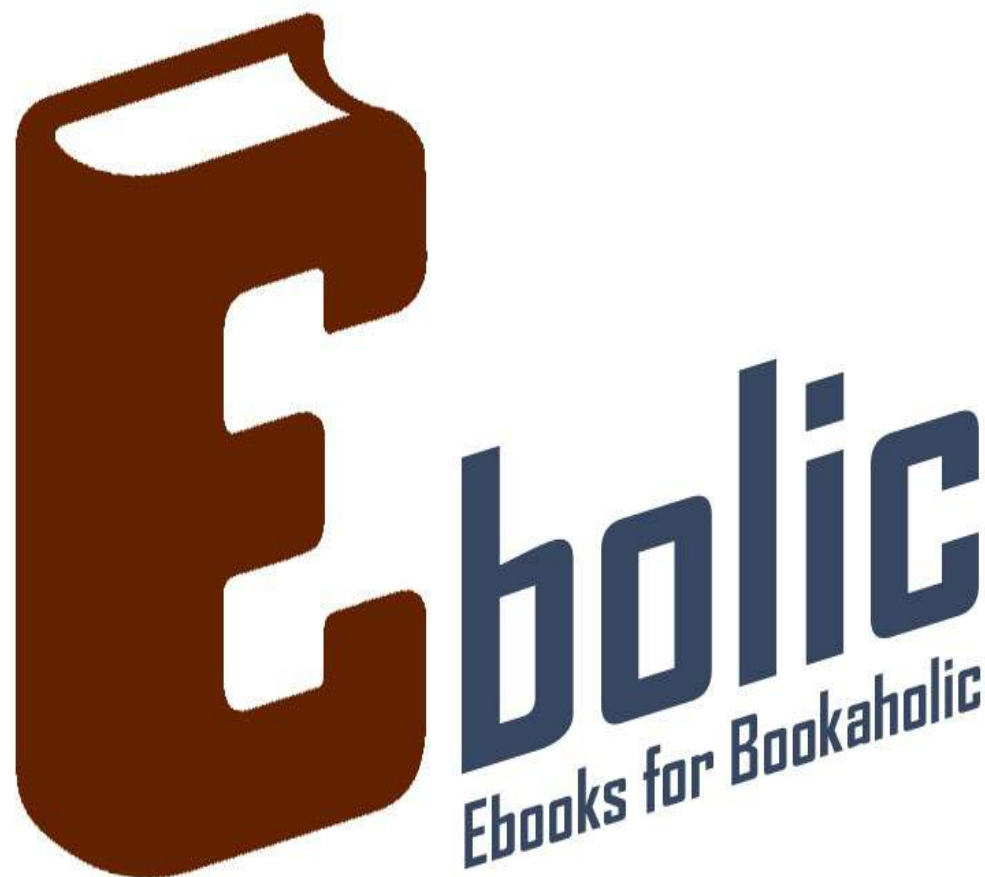

Miếng

BỘT BIỂN

MA QUÁI

Tác phẩm: **Miếng bọt biển ma quái**
Nguyên tác: **It came from beneath the sink!**
Tác giả: **R. L. Stine**
Thể loại: **Tiểu thuyết, Rùng rợn**
Dịch giả: **Ngân Xuyên**
Nhà xuất bản: **Kim Đồng**
Năm xuất bản: **2001**

Dự án Ebolic #21

Shooting: **Pivoine**

Typing: **Tornad, Amy**

Checking: **Tornad**

Leading & Publishing: **Tornad**

Ngày hoàn thành: **2/6/2017**

Ebolic là dự án chế bản ebook do **Bookaholic** thực hiện. Chúng tôi hoạt động hoàn toàn phi lợi nhuận và dựa trên tinh thần tự nguyện, với mục đích mang đến cho độc giả những đầu sách hay và lan tỏa văn hóa đọc cho cộng đồng. Chúng tôi khuyến khích độc giả mua sách in, và chỉ nên tìm đến ebook này khi không thể tiếp cận ấn phẩm sách.

Liên hệ với Ebolic qua:

Email: ebook@bookaholic.vn

Group: [facebook.com/groups/ebolic](https://www.facebook.com/groups/ebolic)

Fanpage: [facebook.com/EbolicEbook](https://www.facebook.com/EbolicEbook)

MỤC LỤC

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

1

Trước khi chị em tôi nhận thấy con vật nhỏ kỳ dị ở dưới chậu rửa bát, nhà tôi là một gia đình bình thường hạnh phúc. Đúng ra phải nói chúng tôi sống rất may mắn.

Nhưng vận may của nhà tôi đã nhanh chóng biến mất khi chúng tôi lôi con vật ra khỏi nơi trú ẩn tăm tối của nó.

Câu chuyện hãi hùng, kinh khiếp này bắt đầu vào ngày chúng tôi chuyển nhà:

– Chúng ta ở đây, các con ạ. – Bố tôi vui vẻ nói khi cho xe vòng quanh góc phố Maple Lane và dừng lại trước ngôi nhà mới của chúng tôi. “Con đã chuẩn bị cho cuộc di chuyển lớn chưa, Kitty Kat.”

Bố là người duy nhất gọi tôi là Kitty Kat. Tên thật tôi là Katrina (õ là là!) Merton, nhưng chỉ các thầy giáo mới gọi tôi là Katrina. Với những người khác tôi chỉ đơn giản là Kat.

– Con sẵn sàng rồi đấy! – Tôi hét lên và nhảy ra khỏi xe.

– Gâu! Gâu! – Killer – con chó giống xpanhin lông nâu vàng của nhà tôi cất tiếng sủa về đồng lõa và cùng tôi nhảy xuống vỉa hè.

Tên con chó do thằng em Daniel ngớ ngẩn của tôi đặt cho. Một cái tên ngu ngốc. Killer sợ *đủ mọi thứ*. Vật duy nhất nó giết hại là quả bóng cao su của nó.

Tôi và Daniel đã nhiều lần đạp xe qua căn nhà mới. Nó chỉ cách đại lộ phía Tây nơi chúng tôi sống lúc trước có ba khối nhà. Nhưng tôi vẫn chưa thể tin là chúng tôi sẽ *sống* ở đây. Ý tôi muốn nói là tôi luôn luôn nghĩ ngôi nhà của chúng tôi sẽ đẹp hơn nhiều. Nhưng chỗ này đáng kính nể đây!

Đó là một tòa nhà ba tầng ngự trên một quả đồi nhỏ, có các cánh cửa sơn màu vàng bơ và có đến ít nhất một tá cửa sổ. Một vòm cuốn lớn phủ quanh cả tòa nhà. Khoảng đất phía trước rộng như một sân bóng đá.

Nó không phải là một ngôi nhà mà là một chung cư!

Đúng, *thực tế* là một chung cư. Rộng rãi nhưng chẳng lấy gì làm hấp dẫn. Mẹ gọi đó là “kiểu nhà hình giày cũ kỹ tiện lợi”.

Quả thật hôm nay trông ngôi nhà thực bẩn thỉu, cũ kỹ. Một vài cánh cửa đã bị xiêu vẹo, cỏ mọc lan tràn chưa ai cắt, khắp nơi mọi chốn phủ dày một lớp bụi.

Nhưng mẹ tôi bảo:

– Chẳng sao, quét dọn sạch sẽ, phủ lại nước sơn và mấy nhát búa đóng lại, thế là đâu lại vào đấy ngay.

Bố mẹ và Daniel nhảy ra khỏi xe, tất cả chúng tôi đứng nhìn chăm chăm vào ngôi nhà. Hôm nay rốt cuộc tôi sẽ được thấy bên trong!

Mẹ chỉ tay lên tầng hai:

– Các con có thấy cái ban công lớn kia không? – Bà hỏi. – Đấy sẽ là phòng ngủ của bố mẹ. Kế bên là phòng của Daniel, – đoạn bà xiết nhẹ tay tôi. – Kat này, cái ban công nhỏ kia là phía ngoài phòng *của con* đấy. – Nét mặt bà rạng rỡ.

Thế là tôi được cả cái vòm cuốn. Tôi nhồm lên ôm ghì lấy mẹ:

– Con thích chỗ đó lắm. – Tôi thì thầm vào tai bà.

Tất nhiên là Daniel lập tức gào lên. Nó đã mười tuổi nhưng cứ luôn xử sự như một đứa trẻ lên hai.

– Sao phòng Kat có ban công mà phòng con thì không? – Nó kêu ca. – Thế không được. Con cũng muốn có ban công cơ!

– Thôi đi, Daniel, – tôi lầu bầu. – mẹ hãy bảo nó im đi cho con nhờ. Tao hơn mà hai tuổi thì phải được *cái gì* chứ?

Đúng, hơn gần hai tuổi. Sinh nhật nó mới bốn ngày trước đây.

– Im nào các con, – mẹ ra lệnh. – Daniel, con không có ban công. Nhưng bù lại con sẽ được một chiếc giường tầng. Như thế Carlo có thể ngủ lại bất kỳ lúc nào con muốn.

– Tuyệt vời! – Daniel kêu lên. Carlo là bạn thân của Daniel. Hai đứa luôn quần quít bên nhau và thường chọc tức tôi. Nói chung Daniel là đứa chơi được, nhưng nó cứ khẳng khẳng cho mình là đúng. Bố tôi gọi nó là ngài Biết Tuốt.

Đôi khi bố lại gọi Daniel là Người Lốc bởi vì nó cứ chạy vòng quanh như một cơn lốc, và xáo tung tất cả mọi thứ lên. Tôi giống bố tôi nhiều hơn – êm đềm, lặng lẽ. Vâng, thường là êm đềm. Và cả hai bố con tôi đều có chung những món ăn ưa thích – mì sốt, tỏi ngâm dấm, kem và cà phê môca. Thậm chí tôi trông lại giống bố, người cũng cao gầy với khuôn mặt đầy tàn nhang và mái tóc đỏ quạch. Tôi thường cắt tóc theo kiểu đuôi ngựa. Bố thì chẳng có nhiều tóc như vậy để phải bận tâm.

Daniel trông giống mẹ hơn. Mái tóc nâu nhẹ thẳng luôn luôn rủ xuống mắt và mẹ khen nó là “cường tráng” (ý nói thân hình chắc nịch của nó).

Hôm nay Daniel quả thật là Người Lốc. Nó chạy lên bãi cỏ xanh rộng rồi quay người như chong chóng.

“Khổng lồ quá! – Nó hét lên. – To lớn quá! Đây là... đây là... đây là siêu nhà! – Nó ngã phịch xuống cỏ. – Còn đây là siêu sân! Hây, chị Kat, nhìn em này – em là siêu Daniel!”

– Mà là thẳng siêu gốc thì có. – Tôi đáp lại nó và dùng cả hai tay xoa tung mái tóc mình ra.

– Này, thôi đi. – Daniel ré lên. Nó rút ra khẩu súng phun nước và phụt vào phía trước chiếc áo sơ mi của tôi. – Chị đã bị bắt. – Nó nói. – Chị là tù binh của em!

– Chị không nghĩ thế. – Tôi đáp và lấy tay giật mạnh khẩu súng phun nước. – Bỏ súng xuống. – Tôi ra lệnh. Tôi kéo mạnh hơn. – Nào đi!

– Được thôi. – Nó nhe răng cười. Đột nhiên nó thả lỏng khẩu súng khiến tôi bật ngựa ra sau và ngã phệt xuống via hè.

– Đáng đời nhé! – Daniel cười khẩy.

Tôi biết phải làm gì với nó. Tôi đưa mắt nhìn lên các bậc cấp của vòm cuốn.

– Này Daniel, – tôi gọi. – Chị sẽ là người đầu tiên vào nhà mới!

– Đừng hòng! – Nó kêu lên và lao khỏi bãi cỏ. Nó phóng lên các bậc cấp theo sát gót chân tôi. – Em vào trước! Em vào trước!

Vừa lúc đó bố tôi bước lại gần đường dẫn vào nhà ôm một hộp các tông căng phồng có đề chữ Nhà Bếp ở một bên. Hai người đàn ông dọn nhà đi theo, khiêng chiếc đi văng lớn của nhà tôi.

– Các con, thôi cái trò đùa vớ vẩn ấy đi! Hôm nay bố mẹ cần các con giúp đỡ đây. Vì vậy bố mẹ cho phép các con nghỉ học. – Ông nói. – Daniel, con hãy chăm con Killer, nhớ cho nó ăn uống đầy đủ.

– Kat, hãy để mắt đến Daniel. Còn phần việc của con là lau chùi phòng bếp, nghe chưa? – Ông nói thêm. – Mẹ con muốn cất dọn bát đĩa luôn đấy.

– Bố cứ yên tâm, – tôi đáp. Trong khi đó Daniel lục lọi cái hộp để trên bãi cỏ. Cái hộp đề chữ *Bưu thiệp và tranh truyện*.

– Này, con chó đâu? – Tôi hét hỏi nó.

Nó nhún vai.

– Daniel, – tôi cau mày. – chị không thấy Killer đâu cả. Nó ở đâu?

Nó thả rơi cả một đồng thê bóng chày.

– Thôi được, để em đi tìm chó về. – Nó nói lúng búng rồi đứng lên đi ra chỗ dừng xe, vừa đi vừa gọi tên con chó ầm lên.

Khi nó vừa khuất bóng bên cạnh nhà, tôi vội vã đến bên cái hộp đề chữ *Bưu thiệp và Tranh truyện*, lục tung lên. Thế là đã rõ, cái thằng ôn con ấy đã xoáy của tôi mấy quyển tranh truyện.

Tôi cuộn chúng lại dưới tay và đi vào bếp để lau chùi các tủ bếp. Mới nhìn lướt qua tôi đã thấy ngao ngán, cả một căn phòng lớn sáng sủa chất đầy tủ. Tôi ngán ngấm cầm cuộn giấy vệ sinh và chai nước rửa bát đầu lau chùi. Công việc này ngón mắt khá nhiều thời gian chứ chẳng chơi. Cọ rửa các tủ

xong tôi lùi lại ngấm nghĩa thành quả của mình. Sau đó tôi quỳ xuống trước một cái tủ ở dưới chậu rửa bát.

Nhưng có một tiếng động nghe giống như tiếng bước chân trên một cầu thang gỗ cũ kỹ vọng lên khiến tôi chững lại. Cái gì vậy? Tôi ngạc nhiên, tim đập dồn.

Tôi chậm rãi mở tủ. Cố liếc nhìn vào bên trong.

Tôi mở tủ rộng hơn nữa. Rộng hơn một chút nữa.

Tiếng động lại vọng đến tai tôi.

Tim tôi đập loạn lên.

Tôi mở cửa tủ rộng thêm ra.

Một cái vuốt lông lá đen sì chồm vào tôi.

Phải chạy thôi.

Tôi sợ hãi hét lên.

2

– Daniel, em làm chị sợ đến chết được! – Tôi hét to và giơ tay nện vào lưng nó.

Từ cái đầu thẳng em tôi bật ra tiếng cười, nó giật tung bộ quần áo đóng giả chuột đang mặc trên người xuống.

– Nhìn mặt chị hay chưa kìa! – Nó kêu lên, – chị biết sao không? Từ nay em sẽ gọi chị là Kat nhất!

– Ha ha. Hay đấy. – Tôi đáp, mắt nhớn nhác. Sao tôi lại không biết Daniel bao giờ cũng là đứa chúa đầu têu ra những trò đùa tinh quái, nghịch ngợm nhỉ?

Chợt tôi nhớ lại việc đã sai thẳng em làm.

– Bố bảo em tìm con Killer. Nó ở đâu?

– Em chẳng phải tìm nó gì cả, – Daniel cười khẩy, – nó chẳng bao giờ mất đâu mà sợ!

– Em nói thế nghĩa là gì? – Tôi hỏi.

– Em nhốt Killer vào tầng hầm, – nó đặc chí nói. – Trong khi chị đang treo mình quanh vòm cuốn thì em chạy qua cửa bếp vào nắp ở dưới bệ rửa bát.

– Em đúng là một con chuột. – Tôi thốt lên.

Nghe có tiếng động nhẹ trên sàn trải thảm, tôi hỏi:

– Tiếng động gì vậy?

Daniel ngoác rộng miệng:

– Ồ không, đó là một con chuột thật đấy! – Nó hét lên. – Chị Kat, cẩn thận! Chạy đi!

Tôi hoảng hồn nhảy ngay lên cái ghế nhà bếp khi... Killer lon ton chạy vào bếp. Daniel phá ra cười:

– Chị lại bị lừa rồi nhé! – Nó tỏ vẻ khoái lắm.

Tôi thọc tay cù thẳng em.

– Cho mày cười chết thôi! – Tôi gào lên.

– Dừng lại đi! Dừng cù nữa! – Nó van xin. – Chị Kat, tha cho em. Em... không... làm thế nữa đâu!

– Chừa chưa? – Tôi hỏi.

Nó gật đầu vâng, miệng nó nửa cười nửa mếu.

– Thôi được, – tôi nói về tha thứ. – Bây giờ thì em thôi cái trò đó đi.

– Cám ơn chị, – nó nói, – mà này, con Killer đang làm gì ở kia thế?

– Thôi đi. Em đừng hòng đánh lừa chị lần nữa. – Tôi tuyên bố.

Nhưng khi tôi đưa mắt liếc nhìn thì thấy con chó xpanhin màu nâu vàng dường như đang rất chăm chú vào một cái gì đấy ở bên trong cái tủ dưới bộ rửa bát mà tôi vừa mở ra.

Nó kéo cái tủ ra rồi khịt mũi đánh hơi. Nó dùng mũi đẩy tủ và lắc lắc đầu găm gừ.

Có cái gì lạ đây, tôi nghĩ. Killer không bao giờ găm gừ cả.

– Mày có cái gì đấy, cún? – Tôi hét lên với nó.

Con chó thậm chí không thèm nhìn lên.

Gâu, gâu, gâu,... gâu

Tôi cúi xuống để nhìn cho rõ.

– Chuyện gì vậy chị Kat? – Daniel hỏi.

“Chẳng có gì cả! – Tôi trả lời lơ đãng. – Chị nghĩ chắc là một miếng bọt biển rửa bát cũ thôi mà”.

Gâu, gâu, gâu,... gâu

Miếng bọt biển rửa bát thì chẳng có gì khác lạ cả – nó tròn nhỏ, màu nâu nhạt, nhỉnh hơn quả trứng một chút. Nhưng cái miếng mà Killer lôi ra

trông rất kỳ dị, đáng sợ. Con chó cứ nhảy vòng quanh nó vừa sủa vừa gầm gừ.

Tôi giật lấy miếng bọt biển từ chỗ con chó để nhìn cho kỹ hơn. Thấy thế con chó xô vào cắn tôi.

– Killer! – Tôi la lên. – Mà tồi lắm.

Nó lẩn vào góc. Rít lên một tiếng kêu xấu hổ, nó buồn bã nằm xuống sàn nhà, đầu gác lên chân.

Tôi cầm miếng bọt biển đưa lên sát tận mắt chăm chú xem xét. Chà! Đợi chút nào!

Tôi đột nhiên hiểu ra hành vi lạ lùng của Killer.

– Daniel, lại mà xem này! – Tôi hét to. – Chà! Chị không tin điều này!

3

– Hu? Gì vậy chị Kat? – Daniel kêu lên.

Tôi kinh ngạc nhìn chăm chăm vào miếng bọt biển nhỏ.

– Có thể mắt chị nhìn nhầm. – Tôi thì thạo. – Đây thật là một điều huyền bí.

– Chị nói tiếp đi, Kat. Có chuyện gì vậy?

Tôi xem xét miếng bọt biển kỹ hơn nữa. “Chà!” – Tôi há hốc mồm. Mắt tôi đã nhìn đúng chứ không phải nhầm.

Miếng bọt biển tròn chuyển động nhẹ nhàng, chậm rãi trong bàn tay tôi, nó bò ra bò vào, bò ra bò vào với một nhịp điệu rất chậm.

Dường như nó lại còn thở nữa!

Nhưng bọt biển thì không thở được. Chúng làm cái gì vậy!

Quả thật là nó thở!

Thậm chí tôi còn có thể nghe thấy từng hơi thở nhỏ của nó: *hừ, hừ, hừ hừ*.

– Daniel! Chị không nghĩ đây là miếng bọt biển thật. – Tôi lắp bắp. – Đây là một vật sống. – Tôi ném nó trở lại chậu rửa bát, thú thật là tôi cảm thấy hơi sợ.

Thằng em tôi chấp tay sau hông.

– Một trò đùa rẻ tiền. – Nó cười khẩy.

– Daniel, chuyện thật đấy. – Tôi nói lại.

– Chị không thuyết phục được em tin chuyện đó đâu. Đây là miếng bọt biển cũ. – Nó khăng khăng ý mình, cười thích thú. – Một miếng bọt biển cũ kỹ bản thiêu có lẽ đã có ở đây trăm năm nay rồi.

– Thì thôi, đừng tin nữa! – Tôi hét lên. – Khi tao nổi tiếng nhờ khám phá ra chuyện này thì tao sẽ không nói mày là em tao đâu!

Mẹ tôi đến, bê theo hòm đựng quần áo ấm. Tôi biết mẹ sẽ tin tôi.

– Mẹ ơi! – Tôi nói. – Miếng bọt biển ấy! Nó là một vật sống!

– Con ngoan nào, – bà thì thào, – chỉ còn phải chuyển ít đồ đạc nữa thôi. Bây giờ mẹ biết đặt cái hộp đựng những đồ bằng bạc này vào nơi đâu đây?

Mẹ tôi nói cứ như là không nghe thấy lời tôi!

– Mẹ! – Tôi lại kêu lên, lần này to hơn. – Miếng bọt biển ấy! Nằm dưới chậu rửa bát ấy! Nó biết thở đấy!

Bà không hề để ý đến tôi mà đi xuyên qua bếp theo lối cửa phụ ra sân sau.

Không một ai quan tâm đến phát hiện chấn động của tôi.

Ngoại trừ Killer. Nó dường như quan tâm thật sự.

Có thể quá quan tâm nữa là đằng khác.

Killer cúi thấp cổ xuống, thò đầu vào tủ bếp, nhìn chăm chăm miếng bọt biển và gầm gừ trong cổ họng.

Gừ, gừ.

Vì sao nó lại gầm gừ?

Killer đưa cái mũi ướt chạm vào miếng bọt biển, khụt khịt, đưa đẩy. Có một lúc nó ngước lên nhìn tôi với vẻ mặt đầy khó hiểu.

Gừ, gừ.

Killer há miệng ngoạm lấy miếng bọt biển.

– Này, đó không phải là đồ ăn đâu! – Tôi hét lên, túm lấy cổ Killer kéo nó ra khỏi gầm chậu rửa bát. – Đây chắc phải là một phát hiện rất quan trọng. Tôi quay sang thẳng em.

– Thấy không, Daniel? Killer biết đó là một vật sống. – Tôi khẳng định. – Thật đấy, chứ không phải lừa đâu. Em nhìn kỹ mà em, chị hứa chắc là em sẽ thấy nó thở.

Daniel cười vẻ nghi ngờ. Nhưng rồi nó cũng thò đầu vào tủ bếp.

– Chà chà. Chị nói đúng. – Nó thừa nhận. Mặt nó ghé sát vào mặt tôi. – Em nghĩ đó là một con vật! Và em còn nghĩ... nó là *của em!*

Nói rồi nó chui xuống dưới chậu rửa bát để túm lấy miếng bọt biển.

– Đừng hòng! Tôi phản đối. Tôi túm lấy lưng áo sơ mi của nó kéo ra ngoài. – Chị thấy nó đầu tiên. Miếng bọt biển thuộc về chị!

Nó hãy tôi ra và lại chui xuống!

– Ai tìm thấy người ấy giữ. – Nó kêu lên.

Tôi lại túm lấy nó.

Nhưng trước khi tôi chạm đến nó, Daniel đã hét lên một tiếng kêu rùng rợn vì đau đớn!

4

– A a a a !!!

Tiếng hét của Daniel vang khắp nhà, vọng đến tai mẹ tôi. Bà từ sân sau bước qua cửa phụ vào nhà.

– Có chuyện gì vậy? Ai kêu đấy. Chuyện gì xảy ra? Ai làm gì đấy? – Mẹ hỏi.

Daniel chui từ dưới chậu rửa bát ra, hai tay ôm đầu. Nó liếc nhìn chúng tôi.

– Con bị húc đầu vào chậu rửa bát. Chị Kat đẩy con vào đấy!

Mẹ quỳ xuống lấy tay sờ đầu Daniel.

– Tội nghiệp con, – bà dỗ dành và nhẹ nhàng xoa đầu nó.

– Con không đẩy nó. – Tôi kêu lên. – Thậm chí con chưa chạm vào người nó nữa.

Daniel rên rỉ và xoa xoa một bên đầu.

– Đau lắm, – nó than vãn. – chắc con bị một cú đập mạnh vào chỗ này. – Nó nhìn tôi. – Chị hành động có chủ đích! Dù sao thì miếng bọt biển cũng không phải là của chị. Nó ở trong nhà này. Như vậy nó là của chung tất cả.

– Đó vẫn là miếng bọt biển của chị! – Tôi cãi. – Sao mà cứ hay sinh chuyện thế, Daniel? Cái gì của chị mà cũng muốn chiếm cả là làm sao?

– Thôi đủ rồi! – Mẹ sốt ruột kêu lên. – Mẹ không tin các con lại đánh nhau vì một miếng bọt biển ngu ngốc ấy!

Mẹ quay sang tôi:

– Kat, việc của con là phải để mắt đến em, đúng thế không? Còn Daniel, con không được lấy thứ gì không phải của con. Không được nói thêm một lời nào nữa về miếng bọt biển ngu ngốc ấy! Nếu không cả hai con sẽ phải hối hận đấy!

Bà bước ra khỏi phòng.

Khi mẹ vừa rời phòng, Daniel thè lưỡi về phía tôi và nheo mắt:

– Cám ơn chị đã làm em đau khổ, – rồi nó nhảy phốc ra ngoài, Killer bám theo chân nó.

Còn lại một mình trong bếp, tôi cúi xuống, thò tay vào dưới tận chậu rửa bát cầm miếng bọt biển lên.

– Ở đây đã xảy ra lắm tiếng kêu la. – Tôi thì thầm với nó. – Mà đã gây ra nhiều chuyện phiền phức, đúng thế không?

Tôi cảm thấy thật ngu ngốc khi đi trò chuyện với một miếng bọt biển. Nhưng mà vật này không hề giống bọt biển. Không giống chút nào.

Nó có hơi nóng, tôi ngạc nhiên nghĩ. Nóng ấm và ẩm ướt.

– Mà là một sinh vật à? – Tôi hỏi quả bóng nhỏ có nếp nhăn.

Tôi đưa tay áp nhẹ vào nó – và điều huyền bí nhất đã xảy ra. Miếng bọt biển bắt đầu chuyển động trong tay tôi. Đúng ra không phải là chuyển động mà là tiếng đập chậm rãi, nhẹ nhàng.

Phập phùng, phập phùng.

Nhịp đập giống như hình mẫu trái tim bằng chất dẻo chúng tôi thường dùng trong giờ khoa học.

Tôi có thể cảm thấy được nhịp tim đập.

Tôi tò mò nhìn cái vật này. Các ngón tay tôi lướt trên những nếp nhăn phủ nó, đẩy lớp phủ mềm ướt này ra phía sau.

– Ôi. – Tôi kêu lên, sững sờ. Hai con mắt đen ướt chòng chọc nhìn tôi.

Mà rõ ràng không phải là bọt biển, tôi nghĩ. Bọt biển không có mắt, đúng không? Vậy thì mà là cái gì?

Tôi cần một câu trả lời. Cần ngay tức khắc. Nhưng ai có thể trả lời cho tôi được đây?

Mẹ thì không rồi. Bà không muốn nghe nói đến miếng bọt biển nữa.

– BỐ! BỐ ƠI! – Tôi hét to, chạy lao qua phòng khách và phòng ăn. – BỐ ở đâu đấy?

– Phù, phù, – ông lên tiếng. – Phù phù.

– Gì vậy? – Tôi hét lên, chạy xuyên khắp nhà. – Ôi, bố ở đây à?

Ông đang đứng trên đỉnh thang phía trước phòng ngoài. Một tay ông cầm búa, tay kia cầm một cuộn lớn dây điện màu đen, miệng ông ngậm một vốc đinh.

– Phù, phù. – Ông nói không thành tiếng.

– Bố ƠI, bố muốn nói gì vậy? – Tôi hỏi.

Ông nhổ nắm đinh ra.

– Xin lỗi, – bố cúi kính. – Bố phải chữa hệ thống thả sáng của phòng này. Dây điện ở đây cũ lắm rồi, lại chập nối lung tung. – Ông đưa mắt nhìn xuống đồng dụng cụ ngổn ngang trên sàn nhà. – Kat, lấy cho bố cái kìm. Thế này mà không được nữa thì đến phải gọi thợ điện thôi.

Bố ươm hoa, trồng cây thì giỏi. Nhưng hễ cứ đụng đến những việc sửa chữa này nọ là ông cứ rối tinh cả lên.

– Đây bố này, – tôi đưa cái búa cho ông và giơ miếng bọt biển lên. – Bố hãy xem cái này đi. – Tôi giục. Tôi đứng nhón chân nên ông có thể thấy miếng bọt biển sát tận mắt. – Con tìm thấy nó dưới chậu rửa bát, nó có hơi ấm, có mắt và là vật sống. Con không biết nó là cái gì.

Đôi mắt bố nhìn ra từ dưới chiếc mũ chơi bóng chày:

– Nào để xem thử nó là cái gì đây. – Ông nói. Tôi giơ miếng bọt biển lên cao hơn để ông có thể chạm tới được. Ông cúi xuống cầm lấy miếng bọt biển từ tay tôi.

Tôi không thấy cái thang lung lay, cũng không thấy nó bắt đầu đảo nghiêng. Tôi chỉ thấy nét mặt bố thay đổi. Tôi thấy mắt ông mở to. Và miệng ông há ra trong một tiếng kêu khủng khiếp.

Khi thang đổ, ông vội túm lấy chùm đèn trần, cả chùm đèn đổ ụp xuống đầu ông. Bố bị văng ra khỏi đầu thang rơi xuống sàn nhà nằm bất động.

– Mẹ! Mẹ ơi! Mẹ ơi! – Tôi hét lên. – Lại đây ngay. Bố bị ngã!

5

Ba mẹ con tôi vây quanh bố. Mắt ông mở to đầy kinh hãi. Ông chớp chớp mắt.

– Hừ? – Ông thì thào. – Có chuyện gì vậy? – Bố lúc lắc đầu và chống khuỷu tay nhòm dậ. – Bố thấy mình bình thường, các con ạ. – Ông nói, giọng run run. Ông cố gắng đứng lên, nhưng rồi lại ngã xuống sàn. – Có lẽ vỡ mắt cá chân. – Ông rên lên vì đau.

Tôi và mẹ xốc nách bố dìu ra đi vắng.

– Ôi, đau quá! – Ông bật rên và lấy tay xoa mắt cá.

– Daniel, lấy đá bỏ vào khăn cho bố. – Mẹ sai bảo. – Kat, con đi lấy cho bố cốc nước lạnh. – Vừa lau trán cho bố, mẹ vừa bảo. – Giờ anh hãy nói em nghe chuyện gì đã xảy ra.

Khi tôi cầm cốc nước lạnh trở lại phòng khách thì thấy vẻ mặt bố mẹ hết sức kỳ lạ.

– Kat, mẹ giận dữ nói. – Con đã xô bố ngã phải không?

– Vì sao con lại xô thang? – Bố hỏi, tay xoa mắt cá chân.

– Sao cơ ạ? – Tôi líu lười, lấp bắp. – Con không xô bố. Con không làm việc đó!

– Việc đó để bàn sau, cô tiểu thư ạ. – Mẹ lạnh lùng nói. – Bây giờ tôi còn phải chăm nom bố cô. Bà cúi xuống lấy bịch nước đá chườm vào mắt cá bị sưng của bố.

Tôi cảm thấy mặt mình đỏ bừng xấu hổ. Làm sao bố lại có thể nghĩ tôi đã xô ngã ông? Tôi cụp mắt xuống và mới hay là mình vẫn đang cầm miếng bọt biển. Và tôi còn nhận ra một điều khác nữa. Một điều lạ lùng và dễ sợ.

Thay vì rung lên một cách nhẹ nhàng, miếng bọt biển đập dồn trong tay tôi. Đập một cách điên cuồng, man dại. *Ba bum, ba bum, ba bum.* Nhịp rung

của nó giống như ai vặn thiết bị hóa lỏng với tốc độ cao. Miếng bọt biển thật sự đang phát ra những âm thanh nghe rất vui tai. *Oa, oa, oa, oa, oa.*

Tôi ngồi xuống sàn nhà phòng ngoài, cảm thấy người run rẩy.

Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy? Tôi tự hỏi. Daniel nghĩ tôi xô nó. Và bố cũng nói điều y như thế. Cả hai đều nghĩ tôi xô họ ngã. Vì sao vậy?

Ba bum. Ba bum. Ba bum. Miếng bọt biển đập ấm nóng trong tay tôi.

Tôi run lên vì sợ. Đột nhiên, miếng bọt biển dường như thành một vật kinh hoàng. Tôi không muốn cái vật này ở bất kỳ đâu bên cạnh tôi hay gia đình tôi.

Tôi chạy ra ngoài. Tôi thấy một thùng rác to bằng kim loại đặt cạnh nhà xe. Tôi bật nắp thùng lên, quăng miếng bọt biển vào rồi đóng chặt lại. Trở lại nhà, mẹ gọi tôi vào phòng khách.

– Mẹ nghĩ bố chỉ bị bong gân ở mắt cá chân thôi. – Bà nói. Bây giờ con hãy nói mẹ nghe chuyện gì đã xảy ra.

Thứ năm, tôi ngồi vào bàn học lên danh sách khách mời dự tiệc sinh nhật của mình. Cái ngày trọng đại đó chỉ còn hai hôm nữa. Hôm nay tôi phải đưa danh sách đó cho mẹ để bà còn kịp mua các thứ cho ngày thứ bảy.

Tôi nghe thấy tiếng Daniel trò chuyện với Carlo khi hai đứa sầm sập lên cầu thang.

– Nhìn xem này, nó y như miếng bọt biển cũ. Nhưng đây lại là một sinh vật! – Daniel giảng giải. – Tôi đoán nó là một con vật tiền sử, kiểu như tê giác hay cái gì đại loại thế.

Tôi nhảy lên lao ra khỏi phòng.

– Daniel! – Tôi quát lên. Mà làm gì với cái ấy đấy? – Tôi chỉ vào miếng bọt biển trên tay nó. – Chị đã quăng nó đi rồi mà.

– Em nhặt được trong thùng rác. – Daniel đáp. – Có điên mới quăng nó đi. Phải không, Carlo?

Carlo nhún vai, mái tóc bồm xồm của nó rũ xuống vai.

– Trông nó như miếng bọt biển cũ. Có gì ghê gớm đâu?

– Nó rất ghê gớm. – Tôi phản bác. – Vật này chắc chắn không phải là bọt biển.

Tôi lấy từ giá sách mới của mình xuống một cuốn sách to. “Tao tra Bách khoa thư” tôi giải thích.

– Mục từ bọt biển. Mà phải để nó vào một cái thùng, Daniel. Mà phải làm như thế.

– Bách khoa thư nói thế nào? – Daniel hăm hờ hỏi khi nó đã chồm hồm trên giường tôi. Hai tay nó cầm chặt miếng bọt biển.

– Ở đây nói rằng loài bọt biển không có mắt. – Tôi đáp.

– Chúng chỉ có thể sống ở trong nước. Nếu ra khỏi nước quá ba mươi phút chúng sẽ chết.

– Thấy chưa, Carlo? Đây không phải là bọt biển. – Daniel tuyên bố. – Con vật của chúng ta có mắt. Nó lại ở ngoài nước từ khi ta tìm thấy nó.

– Nhưng tớ chẳng thấy mắt đâu cả. Với lại nó có phải sinh vật hay không tớ cũng chưa dám chắc. – Carlo nói đầy hoài nghi.

Daniel nhảy khỏi phòng và đưa miếng bọt biển cho đứa bạn.

– Đây cậu cầm lấy xem đi.

Carlo cẩn thận đặt miếng bọt biển vào tay. Đôi mắt nâu của nó giãn rộng ra.

– Nó có hơi ấm! Nó lại... lại... lại cử động nữa. Nó đang bò. Nó là một con vật.

Carlo quay sang nhìn tôi.

– Nhưng nếu đây không phải là bọt biển, vậy thì... thì nó là cái gì?

– Chị cũng chẳng hình dung nổi nó là cái gì nữa. – Tôi thú nhận.

– Có thể đây là một loại siêu bọt biển. – Daniel nêu ý kiến. – Nó mạnh đến mức có thể sống được trên cạn.

– Có thể nó một phần là bọt biển, một phần là con vật khác. – Carlo phụ thêm, mắt vẫn chăm chăm nhìn cái vật trên tay. – Em có thể mang nó về nhà một lúc được không? Thấy nó chắc Sandy hoảng sợ phải biết.

Sandy là người trông trẻ ở nhà Carlo.

– Rồi em sẽ mang trả lại. – Carlo hứa.

– Không được, Carlo. – Tôi nói nhanh. – Phải để miếng bọt biển lại đây cho đến khi nào chị biết được đích xác nó là gì. Để nó ở đây, trong cái lồng cũ này.

– Chị cho em mượn chút đi. – Nó nài xin, tay vuốt vuốt đỉnh đầu nhăn nheo của bọt biển. – Chị thấy không? Nó thích em đấy.

– Không là không! – Tôi đáp lại. – Daniel bảo Carlo đừng làm chị bực mình nữa.

– Được rồi, được rồi. – Carlo thì thào. – Nhưng mà con vật nhỏ này ăn gì vậy chị?

– Chị không biết. – Tôi đáp. – Có lẽ nó vẫn sống được không cần ăn gì cả. Để nó vào lồng.

Carlo thò tay vào cái lồng và đặt con vật xuống. Nó làm việc đó với vẻ mặt đầy khiếp sợ.

Tôi thấy cánh tay nó run run.

Vừa lúc đó nó bật ra một tiếng kêu khủng khiếp.

– A a a ! Tay tôi! Nó ăn tay tôi!

6

– Khôông! – Tôi hét lên.

Miệng méo xệch vì sợ hãi, Carlo rút tay ra khỏi lồng và chìa ra trước mặt tôi.

– Ôi! – Tôi há hốc mồm.

Carlo vung vẩy tay trước mặt tôi và bật cười. Tay nó vẫn hoàn toàn lành lặn.

– Màỵ là thằng đáng ghét. – Tôi kêu to. – Đây hoàn toàn không phải chuyện đùa. Thật đáng ghét!

Carlo và Daniel cười nghiêng ngả.

– Một trò đùa tuyệt vời! – Daniel cười toe toét. – Này, Carlo. Cho tớ một... cánh tay. Ha, ha, ha.

Nó và Carlo vỗ vào nhau bồm bộp.

– Đi thôi, anh bạn. – Daniel kêu lên.

Tôi nhìn trừng trừng hai thằng ôn con ngu ngốc.

– Chúng màỵ phải biết đây không phải chuyện đùa. – Tôi nghiêm nghị nói. – Chúng ta chưa biết loại bọt biển này là giống vật gì.

– Bọn em cũng chưa biết chị là giống vật gì! – Daniel vừa nói vừa cười to.

– Nếu tao là con vật thì màỵ là thằng em của con vật đó! – Tôi trả miếng.

– Này, em nghĩ ra một ý. – Carlo nói, nháy mắt với Daniel. – Có thể chị nên buộc dây dắt nó đi dạo. Như thế chắc nó sẽ thích!

Carlo lúc lắc đầu cười âm lên.

Bọn này phát điên thật rồi.

– Nhưng nó không có chân. – Daniel chêm vào.

– Chị có thể lăn nó đi trên đường. – Carlo gợi ý.

Hai đứa lại cười to hơn.

– Thôi đi, bọn quý. Chúng mày cút đi. – Tôi hét lên. – Để mặc tao và con bọt biển ở lại đây! Xéo đi ngay!

Daniel và Carlo vừa vỗ vai nhau vừa bỏ đi.

Tôi căng thẳng chờ cho chúng đi khỏi. Tôi cần bình tâm lại một lúc để ngồi nghĩ xem phải làm gì đây với con vật nhỏ bé cuộn tròn này.

Nhưng trước khi Carlo và Daniel ra khỏi phòng ngủ, một tiếng thét khiến tôi như nhảy dựng lên tận trần nhà. Tôi quay ra thấy Carlo đang khập khiễng một chân đi vào.

– Lại một trò đùa ngu ngốc gì nữa đây của chúng mày. – Tôi nói.

Carlo mặt nhăn nhó vì đau chỉ xuống chân. Nó rên rỉ ngồi xuống giường và cố gắng rút chân ra khỏi chiếc giày thể thao. Máu chảy thấm ướt cả chiếc tất trắng của nó.

– Cái đinh, – nó hỗn hển nói, – em đâm phải cái đinh!

Tôi đưa mắt nhìn chiếc giày trên sàn.

Một cái đinh dài xuyên thủng lớp đế cao su giày và đâm vào chân Carlo! Kỳ thật, tôi nghĩ. Cái đinh ở đâu ra nhỉ?

– Em ra nhiều máu lắm! – Carlo kêu rên. – Giúp em với!

Tôi hoảng hốt nhìn quanh tìm một cái gì để băng bó cho nó. Trong lúc đó mắt tôi vẫn không rời con bọt biển ở trong lồng.

– Ôi trời! – Tôi kêu lên.

Con bọt biển rung rung, lắc lắc.

Nhìn nó rung lắc ra dáng rất vui vẻ!

Và nó lại thở nữa – thở to đến nỗi tôi có thể nghe thấy được âm thanh phát ra từ phía bên kia phòng! *Oa oà! Oa oà!*

Khi lấy chiếc áo sơ mi băng chân cho Carlo, hai câu hỏi hiện ra trong đầu tôi – điều gì đang xảy ra ở đây vậy? Vì sao con bọt biển lại đột nhiên tỏ ra vui thích đến thế?

Chỉ đến ngày hôm sau tôi mới tìm ra sự thật rõ ràng về con bọt biển này. Và khi đã biết tôi mới hiểu vì sao lại có nhiều tai nạn như vậy trong ngôi nhà mới của chúng tôi. Biết rồi tôi chỉ mong sao giá như tôi không bao giờ mở cửa buồng bếp ấy, không bao giờ thò tay vào dưới chậu rửa bát và không bao giờ tìm thấy *cái vật*... mềm ấy.

Bởi vì bây giờ đã quá muộn.

Quá muộn đối với tất cả chúng tôi.

7

– Kat này, mọi việc xong cả rồi – Mẹ cười nói với tôi vào sáng hôm sau khi tôi vào bếp ăn sáng.

– Xong gì hả mẹ? – Tôi hỏi lại vẻ ngái ngủ.

– Bữa tiệc sinh nhật của con ngày mai! – Mẹ đáp, ghì chặt lấy tôi. Cái ghì của mẹ *rất chặt*.

– Sao con lại có thể quên được nhỉ? – Bà ngạc nhiên hỏi. – Việc sinh nhật con chúng ta đã chuẩn bị hàng tuần nay rồi mà!

– Tiệc sinh nhật con! – Tôi thở phào nhẹ nhõm. – Ôi, con thật không ngờ! – Tôi ngồi xuống bàn ăn món bánh ngô và uống nước cam.

Những bữa tiệc sinh nhật thật sự là ngày hội lớn trong nhà tôi. Mẹ bao giờ cũng đặt làm một chiếc bánh lớn. Bà tự tay viết giấy mời và làm trang trí. Năm nay tôi giúp mẹ phần giấy mời. Chúng tôi lấy một tấm bìa màu đỏ lớn tĩa cắt ra và dùng loại bút hồng lông lánh viết chữ. Tôi thường chọn chủ đề cho các tiệc sinh nhật của mình. Chủ đề năm ngoái là “Hãy tự làm món pizza”. Kết quả thật đáng kinh sợ! Mấy tuần sau bạn bè tôi còn bàn luận mãi về cái đó.

Bây giờ tôi sắp tròn tuổi mười hai, tuổi đó chơi trò chủ đề không hợp nữa, tôi nghĩ vậy. Do đó bố mẹ quyết định đưa tôi và năm người bạn thân nhất của tôi đến chơi Công Viên Thần Tiên trọn một ngày.

Công Viên Thần Tiên thật mát mẻ, dễ chịu. Nó có hai bể bơi gợn sóng, một khối nước trượt và những dốc núi khiến bạn phải rùng mình lạnh gáy. Lạnh gáy, đúng thế, hè năm ngoái, Carlo đã bỏ ăn sau khi trượt trên đó xuống.

– Đây sẽ là dịp sinh nhật thú vị nhất của con! – Tôi tuyên bố và mỉm cười với mẹ ngồi bên kia bàn. Quay sang Daniel tôi nói. – Xin lỗi, chị không mời em. Cuộc này chỉ dành cho những người tuổi mười hai.

– Thế là không hay! Sao em lại *không được* đi theo? – Nó càu nhàu, đập mạnh cái môi vào bát làm sữa tung tóe ra cả bàn. – Em hứa sẽ không nói chuyện với bất kỳ người bạn nào của chị. Xin cho em đi theo với!

Tôi cảm thấy khó xử, có lẽ phải thay đổi ý kiến. Chính lúc đó Daniel đã phá hỏng toàn bộ cơ may của nó. Nó khoanh hai tay trước ngực, cúi kính nói:

– Chị Kat giành hết mọi thứ ở đây về phần mình. Thậm chí cả con bọt biển chị ấy cũng không chia cho con!

– Cái vật cũ kỹ Kat tìm thấy dưới chậu rửa bát ấy à? – Mẹ ngạc nhiên hỏi. – Ai muốn cái thứ đó?

– Con! – Daniel hét lên.

– Hừ, chị thấy nó thì nó là của chị. Hôm nay chị sẽ mang con bọt biển *của chị* đến lớp. – Tôi báo cho Daniel biết.

– Mang đi làm gì? – Mẹ hỏi.

– Con muốn đưa nó cho cô Vanderhoff xem. – Tôi giải thích. – Có thể cô ấy sẽ biết đó là vật gì. Bây giờ con cần tìm một cái túi đựng con bọt biển *của con*.

Tôi lục tìm trong các tủ bếp. “Tuyệt!” – Tôi reo lên khi tìm thấy một cái hộp nhựa để nhãn Deli. Cái hộp như còn phả ra mùi sa lát cà chua.

Tôi lấy một cái kéo cũ cắt mấy lỗ hở trên nắp hộp. Sau đó tôi lên gác lấy con bọt biển xuống. Trở lại nhà bếp, tôi đặt cái hộp dán kín xuống sàn và mở tủ lạnh.

– Mẹ ơi, túi đồ ăn nào là của con? – Tôi gọi.

– Cái túi xanh ấy, con ạ. – Bà đáp.

Tôi cầm túi thức ăn của mình ra đóng sập tủ lạnh lại.

Từ sàn bếp vọng lên tiếng khịt khịt. Tôi ngó nhìn xuống.

– Killer, mày làm cái trò gì đấy? – Tôi nói với con chó tai cụp.

Khịt, khịt, khịt.

Nó đưa mũi khịt khịt vào cái hộp nhựa.

Lại có chuyện gì đây, tôi nghĩ. Killer cụp tai xuống, đi vòng quanh cái hộp với dáng vẻ nghi ngờ. Rồi nó cất tiếng sủa, sủa dữ dội.

– Killer! Ra ngoài đi! – Tôi hét to.

Nhưng con chó chẳng thèm nghe tôi, cứ sủa liên hồi.

– Mẹ ơi, Daniel ơi! – Tôi kêu lên. – Giúp con đuổi con Killer ra ngoài. Con nghĩ là nó muốn ăn điếm tâm con bọt biển!

Mẹ nắm lấy cổ Killer, lúc này nó vẫn gầm gừ, kéo ra xa cái hộp. Bà mở cửa đẩy con chó ra sân sau.

– Ra ngoài, chỗ của mày là ở đó. – Bà nhẹ nhàng nói rồi quay sang tôi.
– Có cái gì mà con chó rộ lên thế? Cử chỉ của nó lạ lắm. Thôi giờ thì nhanh lên, không con muộn học đấy. Lúc đó chính mẹ sẽ gầm và sủa chứ không phải Killer đâu!

Tôi khoác cái cặp đen lên vai, hôn tạm biệt mẹ và cùng Daniel ra cửa.

– Xem này! – Daniel kêu to, chạy băng qua phố về phía nhà Johnson và đứng vào dưới cái lưới bóng rổ của nhà họ. Nó giả vờ rê dắt bóng và chạy như điên theo hình vòng tròn. – Em cam đoan chị không thể nhảy cao được thế này đâu! – Nó nói, cố với cái rổ bóng xuống.

– Đi thôi, Daniel. – Tôi gọi, bước nhanh xuống đường. – Cô Vanderhoff sẽ phạt chị ở lại sau buổi học nếu chị đến muộn.

Daniel nhảy chân sáo theo tôi. Đột nhiên mắt nó phồng lên.

– Nhìn kìa, chị Kat! – Nó hét to.

Rắc!

Tôi nghe thấy một âm thanh xé tai ở ngay trên đầu mình. Một tiếng nứt mạnh. Dường như có ai bẻ gãy cả một nghìn khớp đốt ngón tay cùng một lúc. Tôi ngược mắt lên vừa kịp thấy một cành cây khô khổng lồ lao vút từ trên trời xuống.

Cả người tôi như hóa băng. Không kêu được, không cử động được. Bắp thịt cũng không thể nhúc nhích. Lúc đó tôi như bị ép vụn thành một đồng vụn.

8

– Ôiii! – Một tiếng thét ghê rợn bật ra từ cổ họng tôi. Tôi cảm thấy như có ai đó xô mạnh vào mình từ phía sau khiến tôi ngã nhào xuống đất.

Tôi kinh hoàng nằm đấy và thấy cành cây to lao xuống, gãy răng rắc và vỡ tan ra từng mảnh. Chỗ cành cây rơi ở sau lưng tôi mấy bước chân.

Khi tôi gắng gượng ngồi dậy, cái hộp đựng bột biển đã lăn ra khỏi tay tôi. Con vật nhỏ từ trong hộp văng ra via hè.

– Chị thoát rồi nhé! – Daniel kêu lên. – Bây giờ thì chị mắc nợ em ơn cứu mạng đấy!

Tôi chỉ nghe tiếng nó vọng đến loáng thoáng. Tất cả tâm trí tôi là vào con bột biển. *Oà-oa, oà-oa*. Tiếng nó thở to, nhanh và sâu hơn tôi nghe thấy lúc trước. *Oà-oa, oà-oa*. Trái tim nhỏ của nó đập mạnh. Thực tế là nó đang nhảy lò cò trên đất đầy vẻ thích chí.

Ba bum, ba bum.

Thật kỳ lạ hết sức. Tôi suýt chết vì cành cây lao xuống còn con bột biển lại lấy đó làm thích thú. Cứ như nó vui sướng vì tai nạn gần kề của tôi. Cứ như tai nạn của tôi đã thật sự làm nó vui sướng.

– Cô Vanderhoff! – Tôi vừa chạy vào lớp vừa kêu to. – Em có cái này cho cô xem!

Cô Vanderhoff là một bộ óc bách khoa. Điều gì cô cũng biết. Cô là một người rất nhanh nhẹn, khéo léo. Cô đã tổ chức cho cả lớp chúng tôi nhiều cuộc tham quan lý thú. Tại Halloween chúng tôi đã đến thăm một nhà hát cổ như có ma mà nghe đâu là những bóng ma của các diễn viên đã chết thường ám ảnh. Nhưng cô Vanderhoff cũng là người rất nghiêm khắc. Bất kỳ ai làm việc tắc trách hay ăn nói hớ hênh đều bị phạt ở lại sau giờ học hàng tuần liền! Một điều nữa là cô không hề biết đùa. Tôi chưa bao giờ thấy cô nở một nụ cười.

– Cô xem cái này này. – Tôi buột mồm khi chìa con bọt biển ra trước mũi cô. – Em tìm thấy nó dưới chậu rửa bát ngôi nhà mới của em. Và khi Daniel cầm lấy nó thì bị đánh vào đầu. Còn bố em lại nghĩ em xô ông ấy ngã, rồi, rồi...

Cô Vanderhoff chăm chú nhìn tôi qua đôi mắt kính có gọng bằng kim loại.

– Này Kat, – cô nói gay gắt. – Em hãy nói lại thật chậm rãi, rõ ràng xem nào.

Tôi thở vào một hơi thật sâu và kể lại mọi chuyện bắt đầu từ ngày chuyển nhà và kết thúc chỗ cành cây rơi xuống.

– Em nói là nó có tim đập và hơi thở phải không? – Cô Vanderhoff hỏi, nghiêm nghị nhìn tôi.

– Vâng ạ! – Tôi đáp.

– Đưa nó cho cô xem. – Cô Vanderhoff ra lệnh. Tôi giơ cái hộp ra. Cô ngáp ngừng thò tay vào nâng con bọt biển lên.

– Ôi! – Tôi kêu lên thất vọng. Con bọt biển đã khô và quăn lại. Nó chẳng thở, chẳng rung đập gì nữa. Cô Vanderhoff chăm chăm nhìn tôi:

– Kat, thế này nghĩa là gì? – Cô nổi cáu. – Đây chỉ là một miếng bọt biển cũ kỹ bình thường. – Cô nghiêm mặt lại, – tôi có thể nói thêm là miếng bọt biển bẩn thỉu.

– Cô nhầm rồi. – Tôi kêu lên đau khổ, cố thuyết phục cô tin tôi. – Đây khác với thứ bọt biển nhiều. Nó là một con vật. Nó có mắt đấy. Cô nhìn mà xem!

Cô Vanderhoff lắc mái đầu tóc xám, liếc nhìn tôi:

– Thôi được, để xem. – Cô thở dài nói rồi cúi đầu xuống nhìn con bọt biển kỹ lưỡng hơn. Những ngón tay cô vuốt vuốt trên bề mặt nhăn nheo của nó.

– Tôi không hiểu em nói nhăng nói cuội gì đây. – Cô giận dữ lên tiếng và ra hiệu cho tôi về chỗ ngồi. – Cái vật này không có mắt. Nó cũng chẳng sống gì cả. Đó chỉ là một miếng bột biển khô xác, bần thiêu.

Cô Vanderhoff nhìn thẳng mặt tôi:

– Katrina, nếu em định đùa cô thì không xong đâu. Không xong đâu.

– Nhưng, thưa cô... – Tôi lên tiếng.

Cô Vanderhoff giơ tay lên:

– Không nói gì nữa. – Cô ra lệnh. Nói rồi cô bỏ lại miếng bột biển vào tay tôi như một thứ đồ đồng nát.

Lòng tôi ngao ngán não nề. Làm thế nào thuyết phục được cô tin chuyện này đây? Dòng suy nghĩ của tôi bị cắt đứt bởi tiếng thước kẻ cô đập xuống bàn.

– Hôm nay tôi sẽ trả bài kiểm tra toán các em làm tuần trước. – Cô thông báo.

Cả lớp ồn lên. Bài kiểm tra kỳ lạ về việc chia độ dài đã làm khốn đốn cả lớp.

– Ngồi xuống! – Cô Vanderhoff cúi kính nói.

Cô thò tay vào bàn để lấy tập bài kiểm tra và – *Những ngón tay cô bị đóng sập vào ngăn kéo bàn.* Cô hét lên một tiếng đau đớn:

– Ngón tay tôi! Ôi ôi! Tôi nghĩ là đã bị gãy các ngón tay!

Lúc này tôi vẫn đang đứng cạnh bàn cô. Cô vừa giơ tay lên vừa quay sang tôi.

– Giúp cô với, Katrina. Có lẽ cô phải đến y tế! – Tôi mở cửa lớp cho cô Vanderhoff đi ra và giúp cô xuống phòng khám.

– Có chuyện gì vậy? – Cô Twichell, y tá của trường, nhảy bổ khỏi bàn chạy đến bên chúng tôi. Bộ đồng phục trắng hồ bột của cô kêu xột xoạt khi cô chạy. Cô đặt cô Vanderhoff ngồi vào ghế.

– Ngón tay tôi, – cô Vanderhoff rên rỉ, giơ cánh tay sưng phồng đỏ tấy lên. – Tôi bị đập ngón tay trong ngăn kéo bàn.

– Được rồi. – Cô Twichell dịu dàng nói. – Tôi sẽ chườm nước đá vào trong đó. Và tôi sẽ báo cho trường để cử người lên lớp thay cô.

– Cảm ơn. – Cô Vanderhoff thều thào. – Katrina, em về lớp được rồi đấy. Hôm nay em đã giúp đỡ cô rất nhiều.

Giúp đỡ ư? Mấy ngày qua đi đến đâu tôi cũng gặp những người bị tai nạn, rũi ro. Thật chẳng hiểu ra sao cả. Tôi buồn bã trở lại lớp 6B của mình. Chợt có tiếng ai đó gọi tên tôi “Kat! Kat!”

Daniel từ trong thư viện lao ra, gần như lướt trên đôi giày mới. Nó đâm sầm đến trước mặt tôi.

– Em tìm thấy rồi! – Nó kêu như hụt hơi. – Em tìm thấy con bọ biển rồi! Ở trong sách! Em biết nó là gì rồi!

9

Tôi túm lấy phần trước áo sơ mi của Daniel.

– Cái gì? Cái gì hả? – Tôi hỏi. – Chị muốn biết là cái gì!

– Chà. Từ từ đã nào. Gì mà chị nóng ruột vậy. – Daniel gỡ tay tôi ra khỏi áo. – Em sẽ *chỉ* cho chị xem. Em đã tìm thấy hình vẽ ở đó.

– Ở đâu? – Tôi hỏi lại.

Nó đưa mắt nhìn quanh phòng. Không có một ai cả. Thấy thế nó mới rút từ dưới áo ra một cuốn sách và đưa cho tôi. Một cuốn sách dày màu đen. Tôi liếc nhanh tên sách: *Bách khoa thư những điều kỳ lạ*.

– Mà thấy hình vẽ trong này à? – Tôi chọc nó.

– Ha ha. Buồn cười lắm. – Nó đáp và lấy lại cuốn sách từ tay tôi. – Chị có muốn xem con bọt biển của chị không?

– Muốn quá đi chứ!

Daniel lật nhanh các trang, miệng lẩm bẫm: “Grebles, Griffins, Grock. Đây rồi!” Nó dí sát cuốn sách vào mặt tôi. Cuốn sách như có mùi mốc. Tôi đoán chắc nó đã nằm yên trên giá sách thư viện từ bao lâu nay rồi.

Daniel chỉ vào hình vẽ ở trang 89. Tôi đưa mắt nhìn xuống. Lớp da nhẵn nheo. Hai con mắt đen rất nhỏ. “Trông y như bọt biển”, tôi há hốc mồm. Tôi đọc đoạn chú giải đề dưới hình vẽ: “*Đây là Grool*”.

Grool à? Tôi nghĩ. Đó là cái quái gì nhỉ? Đọc tiếp xem: “*Grool là một con vật thần thoại cổ xưa*”.

– Thần thoại ư? – Tôi kêu lên. – Thế nghĩa là nó không có thật, nó do bịa ra! Nhưng đây nó thật cơ mà!

– Chị cứ đọc tiếp đi! – Daniel giục.

“*Grool không ăn thức ăn và không uống nước. Thay vào đó nó lấy sức lực từ vận may và vận rủi*”.

– Daniel, – tôi lắp bắp, – điều này thật kỳ lạ. Kỳ lạ lắm.

Daniel gật đầu, hai mắt mở to.

“Grool luôn luôn được biết đến như một ma thuật gây bất hạnh. Nó sống dựa vào bất hạnh của người khác. Grool trở nên mạnh hơn mỗi khi có điều rủi ro xảy ra quanh nó”.

– Cuốn sách này thật điên rồ. – Tôi thì thảo. Tôi hăm hờ đọc tiếp một đoạn nữa:

“Người chủ Grool không bao giờ hết bất hạnh. Dùng sức mạnh hay bất kỳ thứ vũ lực nào khác đều không giết được Grool. Và nó không bao giờ được đem cho hay quăng đi”.

Sao lại không được? Tôi ngạc nhiên.

Những dòng tiếp theo cho tôi câu trả lời:

“Grool chỉ được chuyển qua chủ mới khi chủ cũ đã chết. Bất kỳ ai đem cho Grool đều sẽ chết trong vòng một ngày”.

– Thật là ngu ngốc. Ngu ngốc hết chỗ nói! – Tôi thét lên.

Quay sang Daniel tôi hạ giọng:

– Chẳng hề có một con vật nào lại sống nhờ bất hạnh, rủi ro.

– Sao chị biết? – Daniel hỏi.

– Phàm là sinh vật thì đều phải cần có thức ăn nước uống. – Tôi đáp.

– Em không biết, – Daniel nói. – Em nghĩ sách nói đúng.

Một hình vẽ con vật ở trang khác đập vào mắt tôi.

– Này, cái gì đây? – Tôi hỏi.

Nó có hình bầu dục màu nâu trông giống như củ khoai tây. Nhưng miệng nó lại mọc đầy răng nhọn sắc. Tôi lướt nhanh đoạn chú thích: *“Lanx là một loại họ hàng của Grool. Nhưng nó nguy hiểm hơn nhiều”.*

– Khiếp quá! – Daniel nhăn mặt kêu.

Tôi đọc tiếp:

“*Một khi Lanx đã bám vào người nào thì không bao giờ rời ra kỳ cho đến khi nó hút cạn giọt năng lượng cuối cùng của người đó*”.

Tôi đập mạnh sách lại.

– Này Daniel, cầm lấy cuốn sách ngớ ngẩn này của mày! – Tôi ném cuốn *Bách khoa thư những điều kỳ lạ* lại vào tay thẳng em. – Cái đồ này hoàn toàn nhảm nhí, điên rồ. Chị không tin một điều gì trong đó hết!

– Nhưng em nghĩ chị muốn biết nhiều điều về bọt biển. – Daniel nói.

– Chị muốn thế. Nhưng không phải là thứ giả tạo này! – Tôi đáp.

Tôi biết mình đã cư xử tồi tệ đối với Daniel. Nó chỉ muốn giúp tôi thôi mà. Nhưng hãy cho tôi nghỉ ngơi một chút. Sau tất cả những chuyện vừa xảy ra, tôi có phần căng thẳng. Bố bị ngã thang, cô Vanderhoff bị kẹp tay trong học bàn, tôi suýt bị chết vì cành cây rơi – những chuyện đó đã khiến tôi căng thẳng, mệt mỏi.

Tôi nặng nề rời thư viện xuống lớp. “Cuốn sách ngớ ngẩn” vừa đi tôi vừa lẩm bẫm một mình. Nhưng một ý nghĩ khác chợt lóe trong đầu tôi: *Sẽ ra sao nếu cuốn sách đó đúng*.

Tôi chăm chú nhìn con Grool đang ở trong cái hộp của nó đặt trên góc bàn cô Vanderhoff. Đến gần tôi thấy nó lại ẩm ướt, lại thở. Đôi mắt đen, lạnh của nó dõ ra sau. Tôi cảm thấy sợ hãi, nổi cả da gà.

– Những con vật thần thoại là không có thực. – Tôi thì thào với con vật ở trước mặt mình. – Tao không tin cuốn sách ấy. Không tin! – Con bọt biển giương mắt nhìn tôi, thở nhẹ nhàng.

Tôi cầm cái hộp lên, giận dữ lắc mạnh.

– Mày là cái gì? – Tôi hét to. – Cái gì?

Daniel đã kể hết mọi chuyện cho Carlo biết trên đường về nhà. Tôi đi phía sau chúng, cố nghĩ sang chuyện khác. Bất kể là chuyện gì.

– Tên nó là Groot. Nó là con vật có ma thuật gây bất hạnh. – Daniel thích thú giảng giải. – Đúng không, chị Kat.

– Chị nghĩ *mày* mới là kẻ có ma thuật gây bất hạnh. – Tôi dẫn giọng. – Và chị không nghĩ cuốn sách đó có ý nghĩa gì hết.

– Ồ, vậy hả? – Nó kêu lên, túm lấy cặp sách của tôi. – Chị không cần những cuốn sách đó chứ gì? – Nó trêu chọc. “Chị khôn lắm mà, chị biết nhiều hơn cả bách khoa thư”.

Daniel cầm cặp sách của tôi nhảy xuống đường, đi về hướng Maple Lane.

– Này, mẹ đứng ngoài cửa đấy. – Nó ngạc nhiên kêu to và rảo bước chạy. Carlo và tôi vội chạy đuổi theo nó.

Mẹ đứng ở cửa chờ chúng tôi. Khuôn mặt bà đầy vẻ căng thẳng, lo lắng.

– Các con, vào nhà đi. – Bà nói.

Daniel, Carlo và tôi theo mẹ đi vào bếp.

– Mẹ sợ là sẽ phải nói ra những tin rất xấu đây. – Bà buồn bã lên tiếng.

10

– Killer đã bỏ đi. – Mẹ báo tin. Bà căn cứ môi dưới.

– Bỏ đi ư? – Daniel và tôi cùng kêu lên một lúc.

– Nó chạy đâu mất. – Mẹ giải thích. – Mẹ tìm khắp nơi mà chẳng thấy nó đâu cả. Chắc nó bỏ đi khi mẹ vào nhà xe để mấy thứ đồ.

– Nhưng mẹ ơi, Killer không bao giờ chạy đi đâu cả. – Tôi thắc mắc. – Từ trước đến nay nó có thể bao giờ đâu.

– Chị Kat nói đúng đấy. – Daniel đồng ý. – Nó nhát lắm

– Các con đừng lo lắng nữa. – Mẹ bảo. – Chắc chúng ta sẽ tìm thấy nó thôi. Mẹ đã gọi điện cho cảnh sát, họ sẽ tìm kiếm nó ngay bây giờ.

– Con sẽ tìm thấy Killer! – Daniel kêu to. – Con cam đoan sẽ tìm thấy nó trước cả cảnh sát! Đi nào, Carlo! – Nói rồi Daniel chạy vụt ra ngoài như một chú bê con. Carlo theo sát chân nó. Cánh cửa đóng sập lại sau lưng hai đứa.

Killer tội nghiệp, tôi nghĩ. Lang thang đâu đó một mình. Có lẽ là bị mất rồi. Chắc là nó hoảng sợ một cái gì đó.

Khu nhà mới của chúng tôi kề ngay bên đường chính, xe cộ qua lại liên tục. Chuyện gì đã xảy ra với con chó nhỏ của tôi?

Đột nhiên tôi nghe thấy như có tiếng kêu. Tôi cầm lấy cái hộp đựng con bọt biển và chạy lao lên gác.

– Mọi chuyện là do mày, đúng vậy không? – Tôi lên án con vật đang nằm trong tay. – Tao cam đoan có mày đứng sau tất cả mọi sự rắc rối này.

Như tôi đã nói, con Grool rung đập rất mạnh, đến mức làm chuyển động cái hộp. *Ba bum. Ba bum.* Hơi thở của nó nhanh và sâu. *Oa oa. Oa oa.* Tôi lôi Grool ra ngoài.

– Mọi sự rủi ro thế là đủ lắm rồi! – Tôi hét lên. – Mày phải thôi cái trò này đi! – Và tôi giang tay quăng cái vật kinh tởm đó vào tường.

Con Grool đập mạnh vào tường. Vừa lúc đó tôi hét to một tiếng rùng rợn vì đau đớn.

11

Tôi nhìn xuống thấy một màu đỏ. Máu. Máu chảy trên tay trái tôi. Khi ném con Grool tôi đã đập tay xuống bàn, trúng vào đầu mũi kéo. Tôi rên rỉ, nhìn bàn tay mình: một vết cắt sâu, nhăm nhở.

Tôi lấy vải quấn quanh vết thương cho cầm máu. Sau đó tôi ném con Grool xuống sàn. Mày chết đi cho tao nhờ, tôi rửa nó.

Con Grool thở và đập nhanh, mạnh hơn trước. *Oa oa. Oa oa.* Tôi cúi nhìn cho rõ hơn. *Hê, hê, hê.* “Cái quái gì thế này?” Tôi thầm thì. *Hê, hê, hê.* Thứ tiếng đó nghe như tiếng cười, một tiếng cười khô lạnh giống như tiếng ho.

Khi tôi vừa nghe thấy tiếng cười ghê rợn đó thì con Grool bắt đầu đổi màu. Màu sắc của nó trở nên sáng hơn – từ nâu sẫm chuyển thành hồng nhạt. Tiếp đó Grool đổi sang màu cà chua đỏ tươi. Đỏ như màu máu trên bàn tay bị thương của tôi.

Ôi, bàn tay khốn khổ của tôi! Máu từ vết thương thấm qua lần vải rõ xuống nền nhà. Tôi cần có sự giúp đỡ.

– Mẹ ơi! – Tôi hét tướng lên. – Con cần thạch cao, một tảng thạch cao to!

Tôi lao xuống phòng, trong đầu nảy ra bao câu hỏi. Vì sao con Grool lại đổi màu? Và tiếng cười ấy nữa – trước đây tôi chưa từng nghe thấy nó. Tiếng cười đó nghĩa là gì? Có thật đó là tiếng cười không?

Có phải tôi đã làm đau con Grool khi ném nó vào bức tường phòng ngủ của tôi? Có phải vì thế mà nó đổi sang màu đỏ?

Biết bao là câu hỏi khủng khiếp...

Tôi khum tay bên tai nép vào cửa lắng nghe. Có những giọng nói ở trong phòng tôi.

– Ai đấy? – Tôi hét lên.

Cánh cửa từ từ mở ra.

– Bóng ma Grool đây. – Daniel thì thào bằng một giọng dễ sợ. – U u u u u ! – Nó và Carlo đang đứng cạnh cái lồng cười hí hí.

– Ôi, chị sợ hết hồn rồi đây này. – Tôi chế nhạo, – Chúng mày đã tìm được Killer chưa?

– Chưa. – Daniel rầu rĩ đáp. – Carlo và em đã đi tìm khắp quanh đây. Mẹ bảo cảnh sát sẽ tìm thấy nó.

Tôi đưa mắt nhìn cái lồng:

– Làm sao con Grool lại vào được trong đó?

Daniel nói:

– Em thấy nó trên sàn nên bắt bỏ vào. Sao nó lại bò ra được nhỉ?

– Chị không biết! – Tôi nhún vai, cảm thấy không cần phải giải thích.

Carlo nãy giờ chăm chú nhìn Grool quay sang nhìn tôi.

– Này, tay chị bị gì đấy? – Nó hỏi, chỉ tay vào chỗ băng bó của tôi.

Tôi không muốn kể cho bọn chúng biết sự tình.

– Chẳng có chuyện gì cả đâu, – tôi đáp. – Một vết xước nhỏ thôi mà. Mà sao hai đứa cứ đứng nhìn mãi con Grool như thế?

– Carlo muốn mượn nó. – Daniel giải thích, lấy tay đập đập vào một bên lồng để thu hút sự chú ý của con vật. – Em đã từ chối cậu ta.

Carlo quay sang tôi nài nỉ.

– Chị cho em mượn nó đi. Em hứa sẽ là hết sức giữ nó cẩn thận. Cho em mượn đi chị. Cho em mượn...

Cái con Grool ngu ngốc ấy thì báu gì cơ chứ!

– Mày cứ cầm lấy nó và giữ mà chơi! – Tôi khoát tay.

– Tuyệt vời! – Mắt Carlo sáng lên, nó cho tay vào cái lồng nhựa để cầm lấy phần thưởng của mình.

– Hượm đã! – Daniel kêu lên và túm lấy tay Carlo ngăn lại. – Kat, chị còn nhớ những điều ghi trong *Bách khoa thư những điều kỳ lạ* không? Và nó nhìn thẳng vào tôi đọc thuộc lòng cả đoạn nói về Grool ở trong sách.

“Không được đem cho Grool. Ai đem cho Grool sẽ bị chết trong vòng một ngày”.

Bụng tôi thấy quặn lên.

Nhưng tôi không thể tin vào cuốn sách ngu ngốc ấy được. Tôi không thể. Cuốn *Bách khoa thư* có nói Grool cười không? Hay đổi màu không? Không.

Carlo và Daniel chăm chú nhìn tôi. Chúng chờ tôi quyết định. Tôi có nên cho Carlo con bọt biển không? Tôi quan sát con Grool.

– Đừng làm thế, chị Kat. – Daniel khẩn nài. – Chị đừng đem cho nó. Làm thế nguy hiểm lắm.

Tôi chỉ biết một điều: tránh xa con Grool càng nhanh càng tốt. Và nếu Carlo rất muốn có nó thì hãy để cậu ta giữ lấy nó mà chơi, tôi quyết định.

– Lại đây, Carlo! – Tôi nói. – Cầm lấy cái vật ghê tởm này đi.

Daniel lôi con Grool ra khỏi lồng và giữ chặt lấy. Nó hét lên:

– Không, Carlo không được lấy nó. Mặc chị nói gì thì nói, em không cho nó lấy đâu!

– Bây giờ thì ai là con mèo nhất đây? – Tôi hỏi và huých vào tay Daniel.

– Em đang tìm cách cứu chị! Chị không hiểu thế sao? – Daniel nói.

Daniel tội nghiệp. Nó rất nghiêm nghị, căng thẳng. Tôi quyết định để nó được thành thoi.

– Thôi được rồi. Carlo, chị bảo đảm với em là em sẽ may mắn hơn nếu không lấy con Grool. – Tôi nói.

Daniel trút ra một hơi thở nhẹ nhõm.

Carlo nhướn mày:

– Được thôi. Tạm biệt. Em đi đây.

– Tớ đi cùng cậu. – Daniel nói, bỏ lại con Grool vào lồng. – Ta đạp xe ra công viên. Có thể Killer ở đấy. – Nói xong Daniel chạy ra khỏi phòng, giữa chừng nó còn quay lại giơ tay lên với tôi.

Khi cả hai đưa đi khuất, tôi ngồi phệt xuống giường. Sẽ còn những chuyện gì xảy ra nữa đây? Tôi tự hỏi,

Tôi đưa mắt vào cái lồng nhựa và nhìn con Grool. Tôi hết sức căm ghét con vật nhỏ bé đó. “Nếu có thêm một chuyện rủi ro nữa xảy ra ở đây thì tao sẽ chôn sống mày”, tôi thầm hứa với nó. “Tao sẽ chôn mày thật sâu để cho không ai nhìn thấy hay tìm thấy được mày nữa. Vĩnh viễn không”.

Đó là một lời hứa mà tôi sẽ phải giữ.

12

Sáng hôm sau tôi thức dậy, mệt mỏi.

Cạch! cạch! Daniel đứng ở chân giường tôi gõ ồn ào.

– Đến giờ dậy rồi, chị Kat! – Nó hét to.

Tôi nhào người ra để xua tiếng động.

– Em ngừng lại đi, ồn quá!

Sau đó tôi nhớ lại. Hôm nay là ngày sinh của tôi. Đúng rồi! Phải làm một cái gì đó để kỷ niệm.

Tôi nhảy ra khỏi giường. Đã đến lúc chuẩn bị đến Công Viên Thần Tiên! Tôi đã lên kế hoạch sẽ chơi ở đó trọn cả một ngày để tha hồ leo núi, trượt nước. Chạy đến bên cửa sổ tôi ngó ra ngoài qua lớp kính cửa. “Ồ không!” tôi hét lên tuyệt vọng. “Không ! Không thể như thế được!”

Mưa đang trút xuống. Bầu trời âm u, ảm đạm. Sấm nổ ùng oàng khiến tôi cảm thấy ngôi nhà như chao đảo. Làm sao có thể đến Công Viên Thần Tiên trong thời tiết như thế này được?

– Kat, xuống ăn sáng. – Mẹ từ tầng dưới gọi lên.

Tôi xỏ vội đôi tất kẻ sọc màu hồng tía và chiếc áo sơ mi rồi chạy xuống bếp. Vào ngày sinh của tôi mẹ bao giờ cũng làm những thứ bánh tôi yêu thích bằng dâu tây và đường kính.

– Hôm nay là sinh nhật con gái. Mẹ chúc mừng con. – Mẹ ôm ghì lấy tôi, âu yếm nói.

– Con ăn mặc thế này là để chờ ngày lễ đấy, mẹ ạ. – Tôi hồi hộp nói khi ngồi xuống bàn.

– Ôi con gái, mẹ sợ là chúng ta phải hủy bỏ buổi lễ của con thôi. – Mẹ buồn bã nói. – Chúng ta chắc chắn không thể đi đến Công Viên Thần Tiên trong cơn bão thế này được.

Hủy chuyến đi chơi ư? Tôi buồn bã cắm cái nĩa vào đĩa bánh.

– Thế tổ chức ở nhà không được hả mẹ? – Tôi nài nỉ. – Chúng ta sẽ làm bánh pizza và chơi trò điện tử trong phòng.

– Con cũng biết là chúng ta không làm thế được. – Mẹ nói. – Cả ngày hôm nay các họa sĩ sẽ ở trong phòng ăn và phòng khách. Họ bận trang trí nội thất, vương thang và các xô màu thì bạn bè con không thể chơi đùa được. Thật là xúi quẩy.

– Nhưng mẹ ơi, hôm nay là ngày sinh của con mà! – Tôi ném cái nĩa xuống đất, cự lại. – Và mẹ đã hứa sẽ tổ chức tiệc cho con. Mẹ đã hứa rồi!

Mẹ thở dài!

– Mẹ biết như thế là làm con thất vọng, Kat ạ. Nhưng thôi, chúng ta sẽ tổ chức bữa tiệc sinh nhật con vào hôm khác vậy. Có thể là vào cuối tuần sau.

Ngày khác thì đâu phải là sinh nhật tôi.

– Mọi chuyện cứ rối tung lên hết cả! – Tôi hét lên. – Đây là do chuyển nhà mà ra.

Tôi căm thù cái nhà mới này. Thậm chí căm thù cả ngày sinh của tôi. Nhưng hơn hết tôi căm thù con Grool.

Bỏ lại đĩa bánh nhúng, tôi chạy lên phòng mình. Tới nơi tôi lôi con Grool ra khỏi lồng và lắc thật mạnh.

– Tao báo trước cho mày biết, – tôi đe nó, – mày đã phá hỏng ngày sinh của tao. Bây giờ thì mày phải trả giá.

Con Grool rung lên sung sướng trong tay tôi, tôi ném nó trở lại lồng.

– Tao căm thù mày! – Tôi rít lên. – Tao thật sự căm thù mày. Mày và cái vận rủi do mày gây nên. – Tôi ngồi xuống bàn và quyết định phải hành động. Hành động thật mạnh mẽ. Không cần bữa tiệc sinh nhật nữa. Không cần con Grool nữa.

– Tao sẽ làm đúng như lời đã nói. – Tôi bảo với Grool.

Tôi lấy cuốn sổ tay từ ngăn kéo bàn ra và bắt đầu vạch kế hoạch giải thoát khỏi nó.

– Daniel, trời không mưa nữa đâu. – Tôi thì thạo với thằng em. – Đi thôi, đến lúc rồi.

Con Grool rung lên trong cái hộp nhựa. *Ba bum. Ba bum.*

Daniel đưa mắt từ màn hình máy tính liếc nhìn tôi.

– Đi bây giờ ư? – Nó hỏi. – Chờ em tí nữa, chị Kat. Em đang ở mức mười, chỉ cần bấm một nấc nữa thôi là em có thể mở được một ngăn mới.

– Việc này quan trọng lắm. Rất chi là quan trọng! – Tôi giục.

Daniel thở dài.

– Chị cứ nghĩ là phải làm thế ư? Chị biết sách nói gì rồi mà.

– Chị phải làm. – Tôi hét. – Mày nên nhớ chính vì con Grool mà Killer đã chạy mất.

Nghe tôi nói Daniel hết sức căng thẳng và sợ hãi. Nhưng nó vẫn ngoan ngoãn nhấn nút save trên bàn phím rồi theo tôi đi ra mảnh vườn phía sau nhà. Cả ngày hôm nay trời mưa. Nhưng bây giờ đã thấy có mấy ngôi sao hiện ra trên nền trời xanh đen.

– Đây mày cầm lấy con Grool. – Tôi thì thầm và đặt con vật vào bàn tay run run của nó. Tôi đảo quanh nhà xe và đây là lần đầu tiên cảm thấy dễ chịu trong suốt mấy ngày nay. Mình sẽ thoát được con Grool khốn kiếp này, – tôi tự nhủ.

Tìm được cái xẻng lớn, tôi quay lại chỗ Daniel. Sau đó tôi bắt đầu đào một cái hố. Cái hố đó phải sâu để con Grool không còn bao giờ leo lên được.

Một cơn gió mát thổi đến. Nhưng đào đất cứng là một việc khó nhọc. Do đó mồ hôi túa ra ướt đầm trán và lưng tôi. Trong khi đào tôi không còn cảm thấy sợ hãi gì nữa. Tôi phải *làm một cái gì đấy* để cuộc sống trở lại bình thường, để ngăn chặn hết mọi chuyện rủi ro. Mà nếu như thế phải chôn sống

một con bọt biển thì càng hay. Tôi sẽ không bao giờ còn thấy lại con vật gớm ghiếc, ngu ngốc ấy nữa.

Tôi cúi nhìn xuống hố. Nó gọn gàng, sâu khoảng một cánh tay.

– Hố được rồi. – Tôi bảo cậu em. – Đưa con Grool đây.

Daniel lặng lẽ đưa con bọt biển cho tôi.

Khi tôi cầm lấy nó giơ lên trên miệng hố, con bọt biển không phập phồng nữa. Nó cũng chẳng còn thở, thậm chí cũng chẳng còn thấy ấm nóng. Nó khô chết y như miếng bọt biển rửa bếp bình thường.

Nhưng tôi đã biết nó quá đủ rồi.

Tôi ném con Grool xuống hố và vui thích nhìn nó lăn theo đất bắn rơi tạt đáy. Sau đó tôi lại cầm lấy xẻng xóc đất đổ xuống vùi lấp con vật, từng xẻng từng xẻng một, cứ xúc và hất, xúc và hất.

Cuối cùng cái hố đã đầy đất. Tôi trở sấp xẻng đập đất cho thật chặt.

– Không ai ngoài chúng ta biết con Grool bị chôn ở đây. – Tôi bảo Daniel.

Tôi đưa mắt nhìn đám đất xộp bần và kêu lên sung sướng:

– Vĩnh biệt, Grool. Daniel, chị nghĩ bây giờ nhà ta sẽ khá hơn. – Nhưng chẳng thấy đứa em đâu. Tôi dớn dác nhìn quanh. – Daniel? Daniel? Em ở đâu đấy?

Cậu em đã biến đâu mất tích.

13

Tôi đã làm chuyện gì vậy?

Sợ hãi, tôi buông rơi cái xẻng.

– Daniel! Mà ở đâu?

Có phải tôi đã làm đưa em biến mất? Có phải việc chôn con Grool đã khiến Daniel biến thành không khí?

– Daniel? Daniel? – Tôi run rẩy gọi.

Từ phía sau nhà xe vọng lại tiếng sột soạt. Tôi lao về phía ấy.

– Daniel, mà ở đây phải không? – Tôi thì thào hỏi. Không có tiếng đáp lại. Tôi vòng ra sau nhà xe thì thấy Daniel ngồi đó, hai tay ôm gối, bình an vô sự.

– Daniel! – Tôi hét lên mừng rỡ và đưa tay véo nó.

– Thôi đi. – Nó cáu kỉnh, đập vào chân tôi.

– Em làm gì lại chạy ra đây? Chị đang lo hay là con Grool đã bắt mất em!

Daniel không đáp, chỉ nhìn xuống đất.

– Sao em lại trốn? – Tôi hỏi.

– Em sợ. – Nó thì thầm. – Em nghĩ Grool có thể nổ tung, bốc lửa hoặc đại loại như thế.

– Sợ à? – Tôi hỏi. – Ít ra cũng phải đáp lại lời chị gọi chứ?

– Em tưởng con Grool đang đuổi theo chị. – Nó thú nhận, mặt đỏ bừng.

– Daniel, đừng lo nữa. – Tôi nói. Tội nghiệp thằng bé, nó rất sợ hãi, và lại xấu hổ nữa trước việc chạy trốn. Tôi đặt cả hai tay lên vai nó. – Con Grool đã toi rồi. Nó đã bị chôn sâu dưới đất.

Daniel nuốt nước bọt.

– Nhưng cái gì sẽ xảy đến đây? Cái gì trong những điều sách nói sẽ thành sự thực?

– Chúng ta sẽ không bao giờ thấy Grool nữa. – Tôi nhẹ nhàng nói. – Và em đừng quên sách nói là Grool không có thực. Nó là con vật được bịa đặt ra. Một truyện cổ thần tiên, một thần thoại.

Daniel thở dài:

– Em phải đau khổ công nhận là chị nói đúng, chị Kat ạ. Ít nhất là lần này.

– Lần này thôi ư? Thế còn các lần khác thì sao? – Tôi kêu to và đập mạnh vào tay Daniel.

– Ôi đau quá! – Daniel kêu lên. Nó ngồi phệt xuống vạt đất ẩm ra vẻ yếu ớt.

– Thôi về nhà, – tôi giục. – Em đã ướt sũng, còn chị thì bùn vấy cả người.

Daniel nhóm dậy và huých tôi sang một bên.

– Chạy thi nào! – Nó hét to và chạy vọt về phía nhà. Tôi bám sát gót nó và lọt vào nhà trước nó khoảng độ một giây. Tôi theo lối cửa ngách vào rồi khóa chặt lại nên Daniel không thể mở được.

– Chị thắng rồi! – Tôi hét lên.

– Đây là nhờ em nhường chị. – Daniel đập tay vào cửa, kêu to.

– Em có muốn vào nhà không? – Tôi hỏi.

Daniel gật đầu.

– Vậy em hãy nói: “Chị Kat thắng em trung thực”. – Tôi ra lệnh

– Không đời nào! – Nó đáp lại.

– Thế thì em cứ việc ở ngoài suốt đêm mà nghe tiếng con Grool kêu nhé! – Tôi bảo nó và giả làm tiếng ma.

– Được rồi, được rồi. Chị Kat thắng em trung thực. – Daniel kêu hoảng lên. – Nhưng lần sau nhất định em sẽ thắng chị.

Thực tình lúc này tôi chẳng để ý gì đến chuyện chạy thi nữa. Tôi cảm thấy hài lòng vì đã chôn sống được con Grool nên sẵn lòng để cho Daniel thắng cuộc mười lần.

Khi chúng tôi vào phòng khách, bố mẹ đang đọc báo đưa mắt nhìn lên. Căn nhà đầy mùi sơn mới.

– Các con đi đâu về vậy? – Bố hỏi.

– Bọn con chạy chơi trong sân. – Tôi đáp.

– Thật vậy không? – Mẹ lo lắng hỏi. – Sao người các con bản thế?

– Chẳng có chuyện gì đâu mẹ ạ. – Tôi trả lời.

– Được rồi, đi rửa ráy rồi ăn cơm. – Mẹ bảo.

Daniel và tôi chạy vào phòng tắm, bơm nước cho nhau, tắm gội sạch sẽ.

– Con có biết giờ là mấy giờ không? – Mẹ hỏi khi tôi quay lại bếp.

– Biết ạ! – Tôi vui vẻ đáp. – Giờ là lúc con mới chào đời.

Nghe tôi nói thế mẹ rất sung sướng:

– Tốt lắm, con hãy ngồi xuống đây.

Tôi thả người vào chiếc ghế mẹ đã đặt sẵn, khoan khoái nghĩ rằng rốt cuộc mọi việc lại đều vào đấy cả.

Daniel ngồi vào chiếc ghế bên cạnh, khều tay tôi:

– Sẽ có chuyện rủi xảy ra. – Nó thì thào. – Chắc chắn thế, em biết chắc mà.

Đêm nay mình sẽ không để xảy ra chuyện gì rủi ro cả, tôi nghĩ.

– Thôi đừng sợ nữa – Tôi thì thào. – Mọi việc tốt đẹp cả rồi.

Trong bếp mẹ đang sửa soạn cái bánh sinh nhật. Bà đánh diêm châm vào mười ba ngọn nến – mỗi ngọn chỉ một năm, còn ngọn thứ mười ba là để

cầu may.

Cái bánh mới đẹp làm sao! Bà đặt làm nó ở một hiệu bánh ngoài phố. Nó được làm bằng đủ thứ tôi thích: kem hồng, kem sôcôla và một lớp dâu tây. Trên cùng là hình một cô tiên cũng bằng sôcôla.

– Con thấy được chứ, Kat? – Mẹ hỏi. Bà mang cái bánh để lên bàn. Khuôn mặt bà rạng rỡ hạnh phúc trong ánh nến lung linh. Bố cười vui với tôi.

Cả nhà đồng thanh hát bài “Chúc mừng sinh nhật”.

Tôi thấy Daniel vừa hát vừa chăm chú nhìn tôi.

Bài hát kết thúc. Tôi khép mắt lại, lẫm thẫm những điều mong ước. “Mình muốn con Killer trở về nhà. Muốn con Grool không bao giờ trở lại nữa. Và Daniel đã nhầm – không có chuyện gì bất trắc xảy ra cả”.

Tôi cúi người xuống sát những ngọn nến và thổi mạnh.

Pốp! Một tiếng nổ mạnh từ phòng bếp kể bên vụng sang làm tôi ngã chúi vào chiếc bánh sinh nhật.

14

– Cái nút chai bật ghê quá! – Mẹ nói.

Bà đặt xuống bàn một cái khay thủy tinh và một chai to màu xanh:

– Đây là rượu táo, thứ con thích. – Bà nói. – Mẹ biết là nó không được ngon như ở Công Viên Thần Tiên.

– Ôi, mẹ! – Tôi kêu lên, tim vẫn còn đập thành thịch. – Thế này là được lắm rồi.

Quả là một ngày sinh nhật tuyệt diệu. Có bánh, rượu táo và nhiều quà tặng. – Hai băng trò chơi điện tử mới, mấy cái đĩa CD, một cái cặp sách đỏ và một cái áo vệ sinh màu tía – màu ưa thích của tôi.

Đêm đó trước khi đi ngủ tôi xếp các sách học vào chiếc cặp mới. Tôi nhìn vào cái lồng trước đây nhốt con Grool thấy trống rỗng, sạch sẽ, cứ như chưa bao giờ có nó ở trong đó. “Mình đã thoát được con vật khốn kiếp đó” – Tôi vui sướng nghĩ. – Mình đã thoát được nó thật rồi.

Cuối cùng cả nhà tôi đã tránh được mọi rủi ro.

Đồng hồ ở phòng ngoài điểm mười tiếng, đã đến lúc phải lên giường. Tôi mặc áo ngủ và vùi mình vào chăn.

Sáng hôm sau khi chuông reo tôi bật dậy khỏi giường chạy tới cửa sổ nhìn xem thời tiết bên ngoài.

Ồ, không, không thể thế được, tôi buột ra một tiếng kêu sợ hãi.

Qua một đêm, khu vườn phía sau bỗng như biến thành sa mạc. Cỏ ngả hết cả sang màu nâu. Tất cả những cây thu hải đường đổ rạp xuống đất, chết héo. Những cây hồng đỏ của bố cũng khô cong, trở nên đen sì.

Tội nghiệp bố quá, tôi nghĩ. Bố rất chăm sóc cho khu vườn đẹp này thế mà bây giờ... Trong khi chăm chú nhìn khu vườn chết xác xơ, tôi cố gạt đi một ý nghĩ vừa nảy ra trong đầu. Nhưng thâm tâm tôi biết đích xác mọi chuyện này là do đâu mà có.

Con Grool.

Từ ngôi mộ của nó, Grool đã phóng những quyền năng ác độc lên bãi cỏ. Và nó đã giết hại các thứ cây cối, hoa cỏ trong vườn.

Tôi vẫn không rời mắt khỏi khu vườn chết khô chết héo mà tự hỏi mình phải làm gì đây. Nên chẳng đào lại con Grool từ dưới đất lên? Quả thật, tôi không còn sự lựa chọn nào khác.

Mặc vội chiếc áo vệ sinh mới và xỏ chân vào chiếc quần jean tôi lao xuống thang gác và chạy ra nơi đã chôn Grool. Đến nơi tôi bắt đầu đào bới. Những chiếc lá đen khô rơi xuống đầu tôi. Vai thấy đau nhức vì bùn đất nặng. Thêm nữa, bụng lại đói nhưng tôi vẫn cứ tiếp tục đào. Càng đào tôi càng cảm thấy mệt mỏi, chỉ muốn vứt xẻng xuống, chạy khỏi nơi này. Cứ để mặc con vật khủng khiếp đó bị chôn ở đây mãi mãi.

Tuy nhiên tôi phải đối mặt với sự thật. Nếu tôi để con Grool bị chôn, sự trừng phạt sẽ giáng xuống đầu tôi, cả gia đình tôi cũng sẽ bị trừng phạt.

Tôi đã đào xuống đến đáy hố. Sau đó tôi cúi xuống dùng hai tay vét bùn ra. Cặp mắt hải hùng của tôi đã thấy hiện ra con Grool đang thở phập phồng. Trông nó còn linh động và thích chí hơn trước nhiều.

– Tao sẽ dùng cái xẻng này đập tan mày ra! – Tôi đe nó.

Con Grool càng rung mạnh hơn, cứ như điều tôi vừa nói làm nó thấy sung sướng. *Ba bum, Ba bum*. Tôi nghe rõ tiếng nó thở.

Và một lần nữa nó lại đổi màu từ nâu sang hồng sang đỏ và nó cứ thay đổi màu như thế trong khi thở.

Nâu. Hồng. Đỏ.

Nâu. Hồng. Đỏ.

Tôi túm lấy Grool ra khỏi hố. Trong tay tôi nó vẫn phập phồng mạnh đến mức lại rơi xuống đất. “Yên nào!” tôi hét to và vờ nhặt lấy nó.

Tôi nghiêng răng, tống con Grool vào túi chiếc áo mới. Sau đó tôi trở lại nhà, đi qua cửa bếp vào gian phòng dẫn lên thang gác. Khi đến chân cầu

thang tôi nghe thấy có tiếng động vọng ra từ phòng ngủ của bố mẹ. Biết họ còn thức, tôi vội đi ngay để họ khỏi trông thấy và dò hỏi mọi chuyện. Lúc này cần phải như thế.

Tôi rón rén đi lên cầu thang, nhưng chẳng may bước hụt, bị va mạnh vào đầu góc phải. Đau quá khiến tôi bật ra tiếng kêu. Con Grool ngọ nguậy trong túi, tôi nghe như có tiếng nó cười.

Nó cười chế nhạo tôi!

Tôi lôi nó ra khỏi túi và bóp chặt đến mức đau cả tay. Đến phòng mình tôi quăng Grool trở lại cái lồng cũ.

– Tao sẽ tìm cách tiêu diệt mày. – Tôi giao hẹn với nó khi băng bó cái đầu gối bị thương của mình. – Trước khi mày có thể gây tai họa cho nhà tao thì tao sẽ tiêu diệt được mày! – Tôi hét to.

Nhưng bằng cách nào thì tôi chưa biết.

15

– Ngày mai dì Louise sẽ đến nhà ta. – Mẹ nói với Daniel và tôi vào sáng hôm sau. – Mẹ muốn hôm nay khi đi học về các con lau chùi lại phòng mình cho sạch sẽ.

– Dì Louise đến hả mẹ? – Tôi hỏi lại. – Hay quá!

Dì Louise là người tôi thích nhất. Mặc dù người cao lớn, nhưng tính dì rất thoải mái, dễ chịu. Dì thường mặc những chiếc váy dài có thêu hoa và lái loại ô tô có mui gập màu vàng tươi. Dì rất thích ăn kẹo cao su và biết vô khối chuyện vui cười.

Mẹ bảo dì Louise cứ để đầu trong mây. Tôi đoán thế nghĩa là dì hay mơ màng, tưởng tượng. Tôi không biết gì về chuyện đó, nhưng hẳn là dì biết nhiều về những chuyện như thiên văn hay những con bài tarô chẳng hạn.

Và biết đâu dì biết cả về loài Grool nữa.

Đêm ấy, sau khi lau dọn phòng ở và trước khi đi ngủ, tôi đã có lời chào buổi tối đặc biệt đối với Grool.

– Dì tao ngày mai sẽ đến và dì sẽ giúp tao thoát được mày vĩnh viễn, – Tôi thì thào.

Nó chòng chọc nhìn tôi, hơi thở phập phồng.

Chiều hôm sau khi học về, Daniel và tôi rẽ qua một góc phố và thấy chiếc xe màu vàng của dì Louise đã đậu trước nhà. Thế là hai đứa co cẳng chạy.

– Thế nào, các cháu? – Dì Louise lên tiếng gọi khi hai chúng tôi lao vào nhà. Một chiếc mũ rơm vàng mềm mại phủ lên mái tóc xoăn đen của dì.

Trước khi Daniel kịp mở miệng, tôi đã ôm lấy dì Louise và ghé tai dì nói thầm:

– Dì hãy đi lên gác cùng cháu. Ngay bây giờ. Có một việc tối quan trọng ở trên ấy.

Dì bỏ mũ ra và đội nó lên đầu tôi. Dì nhìn tôi đội mũ rồi hỏi:

– Một việc tối quan trọng à?

– Vâng. – Tôi thì thạo rồi nắm lấy tay dì kéo về phía cầu thang. – Dì đã bao giờ nghe nói đến Grool chưa? – Tôi hỏi.

– Grool à? Hừm. Cho dì nghĩ một chút đã. – Dì đáp vẻ suy nghĩ.

– Không, dì chưa nghe nói bao giờ. Grool là gì vậy?

– Thế này dì ạ, Daniel có tìm thấy một bức họa trong cuốn bách khoa thư. Cuốn sách đó nói rằng đó là một giống vật thần thoại, cổ xưa... – Tôi giảng giải.

– Nếu là thần thoại thì có nghĩa là nó không có thật. – Dì Louise cắt ngang.

– Nhưng đây không phải là con vật thần thoại. – Tôi sốt ruột kêu lên. – Cháu biết thế bởi vì cháu có một con. Và nó đã gây ra rất lắm chuyện rắc rối, khó chịu.

Dì Louise theo tôi lên phòng.

– Dì đã bao giờ nghe nói đến Lanx chưa? – Tôi hỏi.

Dì lắc đầu.

– Đó là một con vật khác trong cuốn bách khoa thư ấy. Nó trông giống củ khoai tây nhưng có miệng đầy răng sắc.

– Toàn chuyện hoang đường, khó tin! – Dì Louise thốt lên. – Cháu hãy kể tiếp về... Grool đi. Nó giống cái gì?

– Lên đây cháu sẽ cho dì xem. – Tôi nói và kéo dì vào phòng, chỉ vào cái lồng, trong đó con Grool đang nằm bẹp ở một góc.

Dì Louise đi quanh cái lồng.

– Thì ra mà là Grool. – Dì nói và cúi xuống để cầm nó lên.

– Gượng đã. – Tôi hét to. – Dì đừng đụng vào nó.

Nhưng tiếng kêu của tôi đã quá muộn.

16

Dì Louise nhắc con Grool lên, đặt nó vào lòng tay. Dì quan sát nó một hồi lâu rồi quay sang tôi nói:

– Kat này, đây chỉ là một miếng bọt biển khô thôi. Có gì ghê gớm đâu nào?

– Nhưng, nhưng... – Tôi ấp úng.

– Ô, dì hiểu. Cháu muốn đùa dì, vậy mà cứ tưởng chuyện nghiêm túc thật sự. – Dì cười và đưa lại con Grool cho tôi. Tôi cố túm lấy nó nhưng lại không muốn đụng vào nó. Rốt cục nó rơi phịch xuống sàn nhà.

– Một chuyện đùa hay đấy. – Dì khẽ cười khi quay đi. – Cháu cũng có một đầu óc tưởng tượng phong phú y hệt như dì vậy.

Tôi cầm con Grool lên và chăm chú quan sát nó.

Không còn hơi ấm.

Không còn hơi thở.

Không còn một chuyển động nào.

Khô và cứng.

Như một miếng bọt biển bình thường.

Dì Louise nghĩ là tôi đùa dì. Nhưng chính tôi mới là người bị đùa. Một lần nữa con Grool lại đánh lừa tôi. Tôi quăng con vật trở lại lồng. Nó nằm nguyên đấy như chết rồi. Tao mong cho mày thối rữa trong đó! – Tôi rửa nó.

Bỗng tôi trở mắt ngạc nhiên: miếng bọt biển khô màu nâu lại bắt đầu phập phồng. Trong mấy giây nó trở nên phồng to và ẩm ướt hơn. Quái quỷ thật! – Tôi thốt lên và nhìn nó chuyển sang màu hồng rồi màu đỏ.

Con Grool mỗi lúc một thở mạnh hơn. Đôi con mắt đen nhỏ của nó nhìn tôi vẻ thích chí. Nghe như nó lại còn cười khẩy nữa. Tôi tự hỏi vì sao nó lại thích thú với mình như vậy? Không có gì khủng khiếp xảy ra cả.

Không có gì ư?

Tôi nghĩ đến cú ngã thang của bố. Cái cành cây rơi. Ngón tay của cô Vanderhoff bị kẹt trong ngăn kéo. Con chó Killer chạy đâu mất. Buổi lễ sinh nhật của tôi bị hỏng. Khu vườn nhà tôi bị khô trụi, tàn héo.

Thế là quá đủ lắm rồi. Quá đủ lắm rồi!

Tôi hét lên một tiếng tuyệt vọng và lôi vật quý quái đó ra khỏi lồng. Sau đó tôi đập mạnh nó xuống mặt bàn học. Thở hỗn hển, tim đập mạnh, tôi lấy ra một cuốn sách giáo khoa nặng nhất. Và tôi dùng cuốn sách đó nện thẳng đánh vào con Grool.

– Chết đi. Mà chết đi cho tao nhờ! – Tôi hét to.

Tôi giở cuốn sách lên cao và giáng xuống Grool. Tôi quật lên quật xuống liên hồi đủ để giết bất kỳ con vật nào. Hồi lâu sau tôi dừng tay. Toàn thân mệt nhừ, tôi nhìn xuống việc tôi vừa làm.

Trời đất ơi, cả một bãi hỗn độn.

Những mảnh màu nâu, màu hồng của con Grool vung vãi khắp bàn học của tôi. Tôi đã đập nó tan ra thành nhiều mảnh. “Được rồi!” tôi kêu lên mừng rỡ. “Được rồi!”. Thế là cuối cùng tôi đã tiêu diệt được con vật quý này! “Được rồi!” tôi lại kêu lên.

Nhưng tiếng kêu mắc lại trong họng tôi.

Khi những mảnh màu hồng, màu nâu bắt đầu chuyển động, tôi sợ hãi nhìn xuống và run bắn lên.

17

– Điều này không thể xảy ra được. – Tôi thì thào.

Nhưng mà đã xảy ra thực.

Các mảnh rời của Grool bò trượt khắp mặt bàn, chúng lăn qua lăn lại rồi cuộn vào nhau thành hình một quả bóng nâu. Một miếng bọt biển. Tất cả chỉ diễn ra chưa đầy một phút.

Bây giờ con Grool lại đưa mắt nhìn tôi. Nó lại rung mạnh đến mức cái bàn học của tôi thật sự bắt đầu nhảy múa. Tiếng cười gằn ma quái của nó phá tan sự im lặng choáng váng của tôi. *Hê, hê, hê!*

– Im đi! Im đi! – Tôi gào lên!

Nhưng nó lại cười mạnh hơn.

Hoảng sợ, tôi lấy một cái tất bẩn từ hòm quần áo ra và dùng nó nhặt Grool lên. Sau đó tôi ném nó trở lại lồng.

Hê, hê, hê.

Tôi kêu thét lên, lao úp mặt xuống giường, lấy tay bịt tai.

Mình sẽ phải sống suốt đời với vận rủi này sao? Mình còn có thể làm gì được nữa đây?

Tôi hoảng sợ, giận dữ và bối rối. Thậm chí tôi cũng không thể giả vờ vui vẻ như thường lệ được. Khi dì Louise dẫn Daniel và tôi ra hiệu kem tôi thậm chí không ăn hết một cốc nhỏ loại kem nước quả có trộn bơ. Bình thường tôi rất thích loại kem ba lớp đó. Nhưng bây giờ làm sao tôi còn vui vẻ lại được? Tôi đã bị buộc chặt vào con Grool suốt đời.

– Dậy đi, chị Kat! Dậy đi! – Một giọng lo lắng thì thào bên tai tôi.

Tôi chậm chạp nhấc đầu khỏi gối.

– Gì vậy?

Daniel vung vẩy cái cặp sách của nó qua lại trên đầu tôi chừng mấy phân.

– Tránh nó xa ra! – Tôi hét lên và cố túm lấy cái cặp.

– Em chỉ muốn giúp chị thôi. – Nó đáp, để cái cặp ra xa. – Chị sẽ bị muộn học đấy. Dậy đi thôi! – Nói rồi nó chạy ra khỏi phòng.

Tôi tung chăn, chạy lại tú quần áo. Tôi xỏ tay vào chiếc áo vệ sinh có dòng chữ “Hãy cứu lấy Trái Đất” và đi đôi tất hoa màu đỏ tía. Nhưng rồi tôi bỗng nhớ ra.

– Daniel, đồ quý sứ! – Tôi rống lên. – Hôm nay nghỉ học. Các thầy cô bận họp!

Nó lại chạy vào phòng tôi.

– Em trêu chị đấy mà! – Nó hể hả.

Tôi ném cái gối lên đầu nó và đánh vào mặt nó.

– Chị là một vận động viên tồi! – Nó cười nói. – Sau bữa điếm tâm Carlo sẽ đến đây. Nếu chị muốn chúng ta có thể chơi điện tử.

Tôi đẩy sập cửa ngay trước mặt nó.

Thường ngày những trò đùa gạt ngốc nghịch của Daniel không làm tôi bực tức đến vậy. Được một ngày nghỉ học tâm trạng tôi rất vui. Nhưng giờ đây làm sao tôi còn có thể vui được? Tôi đang tự hỏi không biết sắp tới sẽ có những chuyện tồi tệ nào xảy ra nữa. Hôm nay con Grool quý quái ấy sẽ gây ra chuyện gì vậy?

Sau bữa điếm tâm, tôi ra ngồi ở cổng sau đọc báo. Tôi vờ như không nghe thấy những tiếng cười đùa vui vẻ của Daniel và Carlo khi chúng đang chơi điện tử. Lúc này tôi thực sự nhớ con Killer. Nó thường ngồi bên cạnh tôi mỗi khi tôi đọc sách báo.

Khoảng độ một giờ sau tôi cảm thấy chán. Tôi quyết định lên phòng viết bài luận cho cô Vanderhoff nhan đề *Gia đình và ý nghĩa của nó đối với em*. Nhưng tôi vẫn cứ phải nghĩ đến con Grool và việc nó đã làm tan nát cả nhà tôi. Rốt cuộc tôi chỉ viết được vón vện một dòng: “Em tên là Kat Merton và gia đình em có rất nhiều ý nghĩa đối với em”. Thật chẳng ra bài tập làm văn chút nào. Thôi để sáng mai làm tiếp.

Tôi quyết định nghỉ giải lao, đi xuống bếp rót một cốc sữa sôcôla và lấy một vốc bánh bích quy. Khi trở lại lên gác, tôi ghé mắt nhìn vào phòng Daniel. Trong đó chùng như im ắng. Tôi không thấy Carlo đâu, chỉ một mình Daniel đang chơi trò Thám hiểm dưới nước.

– Carlo đâu? – Tôi hỏi.

– Ừm. – Daniel ậm à, mắt nó đang dõi theo các tàu ngầm và chiến hạm chạy ngang dọc trên màn hình máy tính.

– Câu hỏi của chị quá nặng với mày phải không? – Tôi hỏi về chặm chọc. – Vậy bây giờ chị sẽ hỏi chặm hơn nhé. Carlo... ở đâu... rồi?

– Về nhà rồi. – Nó lâu bầu.

– Có phải nó bực vì mày bắn chìm được nhiều tàu ngầm của địch hơn nó phải không? – Tôi đùa.

Daniel không đáp lại.

Tôi lên cầu thang về phòng mình, đặt cốc sữa và năm bánh xuống. Chẳng biết làm gì hơn tôi đưa mắt nhìn cái lồng. Thốt nhiên tôi thấy lạnh cả sống lưng, không phải vì cái tôi thấy mà bởi vì cái tôi không thấy.

Cái lồng rỗng không.

Con Grool đã bò đi.

Nó đã trốn thoát.

18

Sao nó lại thoát ra được nhỉ? Trước đây Grool có bao giờ tìm cách thoát ra khỏi lồng đâu. Thực tế cái miếng bọt biển ngốc nghếch ấy dường như không hề muốn bỏ đi đâu cả. Vậy sao bây giờ nó lại biến mất? Mà nó biến đi đâu mới được chứ? Nó lại còn định gây ra những chuyện tai ác gì nữa đây?

Nó không thể đi xa được, tôi tự nhủ, bởi vì nó không có chân. Tôi lên tiếng gọi Daniel, nhưng cổ họng cứ ngắc ngứ vì sợ hãi. Tôi chạy quanh tìm kiếm Grool. Bò xuống dưới giường, không thấy. Lục tung cả hòm quần áo, mở tung các ngăn kéo, không thấy. Nhìn kỹ quanh phòng, thậm chí còn kêu to “về đây Grool, về đây Grool”, nhưng tuyệt chẳng thấy tăm hơi nó đâu. Con vật đã biến mất.

Cái câu *Bách khoa thư những điều kỳ diệu* bỗng hiện lại trong trí tôi. “*Ai để Grool bỏ đi sẽ bị chết trong vòng một ngày*”. Tôi hoảng sợ hét toáng lên “Daniel! Daniel!” rồi lao xuống gác, chạy vào phòng máy tính. Tôi ôm lấy nó lắc mạnh đến mức làm nó buông rơi cả con chuột máy tính đang cầm trong tay.

– Con Grool đã đi rồi! – Tôi hét. – Nó đã trốn mất!

Daniel rời mắt khỏi màn hình máy tính.

– Xin lỗi. Chị nói *đi* nghĩa là thế nào?

– Nó đi rồi! Cái lồng rỗng không!

Daniel ngẩng lên, mặt đăm chiêu.

– Em biết nó ở đâu rồi. Chỗ Carlo. – Nó nói.

– Sao cơ? – Tôi kêu lên. – Sao mà lại làm thế? Sao mà lại để cho Carlo lấy nó đi?

– Em không để nó lấy – Daniel càu nhàu. – Chắc khi rời khỏi đây Carlo đã cầm nó đi. Carlo nghĩ chuyện này chỉ là trò đùa thôi. Cậu ta nói không thể nào một miếng bọt biển nhỏ lại gây ra lắm chuyện rắc rối như vậy được.

– Quý thật! – Tôi thốt lên. – Hay ta cứ để cho Carlo giữ con Groot. Nó sẽ dạy cho cậu ta một bài học. Một bài học thực sự nên thân!

– Không thể thế được đâu, chị Kat! – Daniel kêu to. – Carlo là người bạn tốt nhất của em. Chúng ta phải đến chỗ nó lấy lại con Groot trước khi có chuyện gì khủng khiếp xảy ra!

Hai chúng tôi mở tủ lấy áo jakét mặc vào rồi chạy ra nhà xe. Chúng tôi nhảy lên xe đạp phóng như điên về phía nhà thờ.

– Mà nghĩ xem nó ở đâu? – Tôi hỏi.

– Ta hãy đến sân trường xem. – Daniel gợi ý. – Bao giờ cũng có một bọn chơi ở đó.

– Đúng vậy, mà Carlo lại là một đứa rất thích khoe khoang. – Tôi nói. – Có lẽ nó đi thẳng đến sân trường để khoe con Groot.

– Carlo không phải là đứa thích khoe khoang. – Daniel cự lại.

– Thì mặc! – Tôi nói và nhấn pê đan vượt lên trước Daniel.

Mấy phút sau tôi đã thấy sân trường hiện ra từ xa. Chỉ cách hai khối nhà nữa thôi! Tôi đạp chậm lại cho Daniel theo kịp.

Khi ngoặt vào một góc phố tôi bỗng sững sờ, thốt lên một tiếng sợ hãi. Tôi bóp phanh, xe đứng sững lại. Ai đang nằm giữa phố thế kia? Đó có phải là Carlo không? Đúng thế, Carlo đang nằm đó. Mặt úp sấp. Tay chân vắt lên vỉa hè.

– Ta đến chậm quá rồi! – Daniel kêu lên. – Chậm quá rồi!

19

Hai cái xe đạp đổ sầm xuống đất khi chúng tôi buông nó ra để cúi xuống bên Carlo, gọi nó.

– Ôi, đau quá! – Một tiếng rên khẽ thoát ra từ miệng Carlo. Cậu ta ôm lấy cái chân phải mà rên.

– Carlo! – Tôi nói như đứt hơi. – Có chuyện gì vậy? Chuyện gì xảy ra vậy? Em vẫn không sao chứ?

Carlo cẩn thận gập chân lại và nhăn nhó:

– Đầu gối em bị thương thật rồi. Em đã gập gối lại khi bị văng ra khỏi xe đạp.

Tôi nhìn lên và thấy xe của nó nằm dưới một gốc cây.

– Việc xảy ra thế nào? – Daniel yếu ớt hỏi. Thằng em tôi là đứa chúa sợ máu.

– Có mấy đứa lớn muốn thách đua xe. – Carlo nói. – Thật sự tao không muốn đua nhưng chúng cứ ép mãi. – Nó ngồi dậy, tay vẫn xoa xoa đầu gối. – Tao phóng như bay. Đang đà bỗng vấp phải một hòn sỏi thế là trượt vào cây. Bọn kia chỉ nghĩ đó là một trò đùa. Chúng đạp xe đi, bỏ mặc tao nằm lại.

– Daniel, giúp chị một tay đỡ nó dậy. – Tôi bảo. Chúng tôi ôm quanh người Carlo xốc nó dậy và diu sang vệ đường. Sau khi ngồi yên chỗ, chúng tôi đưa mắt nhìn chiếc xe tơi tả của Carlo. Ghi đông xe bị bẻ cong vênh.

– Chị biết không, em cũng chỉ biết là va vào cây khi đã bị tung lên trên ngọn của nó. – Cuối cùng Carlo nói.

Daniel huých tôi. Tôi biết chúng tôi cùng nghĩ đến một điều.

Con Grool lại chơi chúng tôi một vở nữa.

Chúng tôi phải đi tìm lại nó.

– Carlo, con Grool ở đâu? – Tôi hỏi.

– Nó ở trong giỏ xe của em ấy.

Tôi cúi người qua chiếc ghi đông vẹo vẹo cho tay vào giỏ xe lần tìm. Khua đi khua lại chẳng thấy trong giỏ xe có gì. Hoàn toàn trống không.

– Carlo, nói thật đi xem nào. – Tôi càu nhàu. – Con Grool không có trong giỏ xe. Vậy nó ở đâu? – Giọng tôi gay gắt, cáu kỉnh. Tôi thấy người run lên sợ hãi.

– Sao? Nó ở trong ấy thật mà! – Carlo kêu to. – Chính tay em ném nó vào đấy. Em đang mang nó về nhà mà.

– Phải rồi, Carlo ạ, mày đang mang nó về nhà chứ không phải mang nó đến sân trường để khoe chứ gì? – Tôi cáu lên.

Carlo gục đầu xuống:

– Em chỉ khoe một chút thôi.

– Hay ho gồm nhỉ! Vì mày mà con Grool đã chạy mất. – Daniel ghé sát tôi, khuôn mặt tái đi vì sợ hãi.

– Chúng ta phải tìm cho ra con Grool, chị Kat ạ. – Nó thì thào. – Bách khoa thư đã nói rồi. Nếu chị không tìm thấy nó trong vòng một ngày chị sẽ bị chết!

– Chị nhớ điều đó. – Tôi nhún vai đáp. – Nhưng làm sao tìm được nó bây giờ? Nó ở đâu cơ chứ?

20

– Tao cũng không biết là nên tìm nó ở đâu nữa. – Tôi thở dài.

– Có khi nó đã bò ra khỏi giỏ xe khi em đâm vào cây. – Carlo gợi ý. – Chắc nó lăn ra quanh đâu đây.

Daniel giật tay áo tôi giục:

– Bắt đầu tìm đi thôi!

Carlo đứng lên.

– Tốt hơn là em về nhà. – Nó nói và khập khiễng bước đi. Cũng may là nhà nó ở ngay khu bên cạnh.

Daniel và tôi lùng khắp khu nhà, tìm quanh các ô cửa, dưới gầm ô tô, trong các vườn hoa – những nơi Grool có thể lăn vào, nhưng chẳng thấy tăm hơi nó đâu.

Khi chúng tôi đã định bỏ cuộc thì tôi nhận thấy một miệng cống nằm cách chiếc xe của Carlo khoảng mấy bước chân. Có thể con Grool đã lăn xuống đó chăng?

Daniel cũng nhìn thấy miệng cống.

– Chị Kat, em đoán là nó rơi xuống cống này! Nó ở dưới ấy đấy. Em chắc thế!

Tôi nằm sấp xuống vỉa hè ghé mắt qua nắp cống nhìn xuống khoảng tối đen sì.

– Tối quá chẳng nhìn thấy gì cả. – Tôi thông báo. – Phải có một người xuống dưới đó.

– Hừ, một người xuống ư? Có thể... có thể em xuống cho. – Thằng em tôi nói giọng run run.

Daniel thật dũng cảm. Nhưng tôi biết nó sợ đủ thứ giống như miệng cống đen sì này. Xuống cống nó sẽ phát điên lên mất.

– Thôi, để chị xuống. – Tôi nói. – Con Grool quen với chị hơn.

Chúng tôi nhấc cái nắp cống nặng trĩch sang một bên. Tôi dùng đôi giày rà rà xung quanh thấy có những cái móc thang hẹp xây ép vào một bên thành giếng.

– Chị đoán đây là lối duy nhất để xuống cống. – Tôi nói khẽ. – Chị xuống đây.

Tôi chậm chạp chui người xuống cái lỗ ẩm ướt tối mò. Các bậc thang trơn ướt. Thành cống dày nhầy nhớp.

– Chỗ này rất thối! – Tôi gọi với lên. – Tao không thể tin là đang ở đây.

Chân tôi vừa chạm nền cống đã vấp phải một vật gì trơn ướt, sền sệt. Tôi hoảng quá, bước lùi lại sau. Từ phía trên vọng xuống tiếng Daniel hỏi:

– Chị vẫn tốt chứ? – Tiếng nó nghe rất xa xăm.

Tôi nói với lên:

– Chị giẫm phải một đồng nhầy. Dưới này tối tăm khiếp lắm.

Tôi cẩn thận đưa chân sờ sẫm, tay nắm chặt lấy móc thang vì sợ buông ra sẽ không biết đường lên. Trong cống tối om, khó mà tìm được Grool ở đây. Chợt tôi nghe có tiếng thở. Con Grool, đúng rồi. Nhưng nó ở đâu?

Tôi nín thở đứng lặng, cố tập trung đầu óc hình dung xem tiếng thở đó phát ra từ đâu trong màn đen dày đặc này. Hình như là ở phía bên tay phải? Tôi biết là phải đi về phía đó và túm lấy con Grool. Nhưng tôi sợ phải rời thang ra. Cuối cùng tôi quyết định đếm bước chân từ đây đến đó, khi tìm thấy Grool rồi tôi sẽ theo đúng bước chân trở lại chỗ thang.

Nén sợ, tôi rời khỏi thang bước đi trong bóng tối, vừa đi vừa đếm bước “một... hai... ba... bốn”. Hơi thở nghe đã gần hơn “năm... sáu”. Tôi dừng lại chăm chú nghe ngóng. “Hu! Cái gì sột soạt đấy?” Tôi kêu lên. Và tôi thấy những con mắt. Không phải cặp mắt tròn nhỏ của Grool, mà là bảy đôi mắt tròn to.

Những con mắt sáng rực nhìn tôi trong bóng tối.

21

Tiếng sột soạt to dần. Những con mắt vẫn chăm chú nhìn tôi. Chúng màu vàng, sáng rực trong bóng tối.

Tôi nghe tiếng con vật quờ quạng trên sàn cống. Chân tôi chạm phải một cái gì âm ẩm, có lông mềm. Phải chăng đó là những con gấu nhỏ? Hay lũ chuột? Tôi không biết. Lại một con nữa chạm vào chân tôi. Chúng bắt đầu bò quanh sàn cống và cứ lớn lên không ngừng.

Tôi nín thở, quay người lại và bắt đầu bỏ chạy.

Phải ra khỏi đây ngay! – Tôi nghĩ. Phải ra khỏi đây ngay trước khi bị chúng tấn công! Đôi giày của tôi bước nhanh trên mặt sàn cống nhầy ướt.

“Xin cho tôi thoát khỏi được đây” tôi lẩm nhẩm cầu nguyện khi lao đi trong bóng tối. Đầu gối tôi va phải một vật cứng, tôi rên lên tìm chỗ tựa. Cuối cùng tôi đã bám được móc thang, cảm thấy sương run lên. Chẳng để ý đến đầu gối bị sây, tôi bám móc leo lên về phía khoảng sáng trên đầu.

– Daniel, giúp chị với! – Tôi hét to.

Daniel cúi xuống nắm lấy tay tôi và kéo tôi ra khỏi cái hố chết tiệt đó. Tôi nằm bệt trên vỉa hè gần như khóc nấc lên. Daniel ngồi xuống bên cạnh tôi:

– Chị đã tìm thấy nó chưa? Tìm thấy chưa?

Tôi chùi bàn tay nhớp nháp vào quần và chán nản nói:

– Chưa. Chị chưa tìm thấy con Grool.

– Em sẽ phải xuống dưới đó. – Daniel tuyên bố. – Nhất định em phải tìm được nó.

– Mà sẽ thấy khủng khiếp đến thế nào! – Tôi tức giận nói. – Dưới đó có những con vật như chuột ấy. Nhiều lắm.

– Thế kia à! – Nó trợn mắt, thở dài. – Bây giờ chúng ta phải làm gì đây? – Nói rồi nó co chân đá một hòn sỏi bắn qua đường.

Tôi cũng thờ dài nhưng bảo:

– Đừng lo, nhất định ta sẽ tìm được con Grool.

– Nhưng làm sao mà tìm được? – Nó hét lên. – Chúng ta đã không tìm thấy Killer. Chúng ta cũng sẽ không bao giờ tìm thấy miếng bọt biển nhỏ ấy.

Tôi chưa hề thấy Daniel cáu giận như thế bao giờ.

– Daniel, cảnh sát sẽ tìm được Killer mà. Chị biết là họ sẽ tìm được. – Tôi nhẹ nhàng nói.

– Chúng ta đã để trượt mất con bọt biển. – Nó nói, không để ý đến những lời an ủi của tôi. – Ta phải tìm khắp nơi một lần nữa.

Chúng tôi lại lùng sục khắp phố khắp vườn, quanh các bờ rào gốc cây. Carlo xuất hiện khi chúng tôi đã tính bỏ cuộc. Nó đã đi lại bình thường. Nó xem xét cái xe bị hỏng. Sau đó nó giúp chúng tôi tìm kiếm.

Mặt trời chiều đã ngả ngọn cây. Không khí mát mẻ hơn. Chiều đang xuống. Tôi ngồi bệt xuống vỉa hè đầy thất vọng. Điều cảnh báo trong cuốn bách khoa thư lại hiện ra trong óc. Có thể thế được chăng? Điều ấy có thành sự thực không? Nếu chúng tôi không tìm được con Grool thì đến mai đời tôi sẽ hết ư?

– Nó đây rồi!

Tiếng kêu mừng rỡ của Daniel cắt ngang luồng ý nghĩ sợ hãi của tôi.

– Nó đây rồi! – Thằng em tôi kêu lên sung sướng. – Em đã thấy nó! Em đã thấy Grool!

22

Daniel chạy vọt ra.

– Cừ lắm! – Tôi hồi hộp bật dậy khỏi vĩa hè. – Em là đứa em đáng nể nhất thế giới! – Tôi phấn khích hớn hở vòng tay ôm lấy Carlo. – Nó đã cứu sống chị! – Tôi hét to. – Nó đã cứu sống chị!

Thấy sự cuồng nhiệt của tôi, Carlo kêu lên:

– Chị bỏ em ra đi! – Nó tìm cách quẫy ra.

Tôi vội vã quan sát Daniel: nó cúi xuống nhặt lên một vật gì tròn nhỏ, màu nâu. Bất thần một cơn gió cuốn cái vật đó khỏi tay nó. Daniel vừa la hét vừa chạy đuổi theo để nhặt lại. Gió lại cuốn vật đó xa thêm một quãng. Cuối cùng nó cũng đã nhặt lại được.

– Mang lại đây! – Tôi gọi.

– Ồ không. – Nó thì thào, mặt nó sị xuống. – Đáng tiếc, đây không phải là Groot.

Tôi cầm cái vật từ tay nó buồn bã lăm bắm:

– Không, không phải rồi. Đó không phải là Groot mà chỉ là một cái túi giấy màu nâu cuộn tròn như trái bóng.

Daniel ném cái túi xuống đất và giẫm bẹp. Bụng tôi lại thấy sôi réo.

Thời gian đang qua nhanh mà chúng tôi vẫn không biết Groot ở đâu.

Nước mắt trào ra, tôi như bị mù đi. Tôi cố tránh để Daniel và Carlo không thấy mình sợ hãi. Nỗi sợ thắt nghẹn trong ngực. Tôi sẽ chết thực nếu như không tìm thấy con vật quái quỷ ấy ư?

Đột nhiên tôi hình dung thấy cảnh bố và mẹ ngồi khóc lóc thương xót tôi, hình dung thấy dì Louise vật vã nói “Lỗi tại tôi. Tôi đã không tin những điều nó nói”. Tôi tưởng ra cảnh Daniel đến lớp một mình.

Tôi đưa mắt nhìn thẳng em đang buồn bã ngồi phệt bên vệ đường cùng với Carlo. Đột nhiên một ý nghĩ khủng khiếp lóe lên trong đầu tôi. Có thể

con Grool không phải bị mất mà là nó quyết định đi trốn. Con vật nhỏ khốn kiếp ấy đi trốn tôi, như thế nó mới thực hiện được cái trò đê tiện nhất của nó. Trốn tránh trong vòng hai mươi tư tiếng đồng hồ khi tôi phải chịu sự bất hạnh lớn nhất là cái chết.

Carlo giậm chân làm tôi giật mình. Cặp mắt đen của nó sáng lên vui sướng. – Em nghĩ ra rồi! – Nó reo lên.

– Nghĩ ra cái gì? – Tôi hỏi.

Nó mỉm cười nắm lấy tay tôi.

– Nhanh lên. Em biết chỗ con Grool ở rồi!

23

– Chị biết bọn đã thách em đua xe chứ? – Nó hỏi, đẩy tôi lên trước theo dọc phố. – Bọn lang thang ở sân trường ấy?

– Bọn chúng sao? – Tôi hỏi lại.

– Em chắc là có đứa trong bọn đó đã thủ mất con Grool. Em nhớ rõ mà.

Daniel không đợi cho Carlo nói hết câu đã giục:

– Đi thôi!

Nói rồi nó nhảy lên xe và đạp về phía sân chơi. Tôi cũng dựng xe dậy đuổi theo đứa em. Carlo đi sau cùng cứ luôn miệng gọi “Đợi với! Đợi với!”

Chúng tôi đạp xe vào sân, đến sân chơi bóng chày, nơi lũ trẻ lớn thường tụ tập.

– Chúng kia! – Carlo kêu lên. Nó chỉ vào một nhóm các cậu bé đang cầm gậy và ném bắt bóng.

– Carlo, bọn này rất lớn, như là học sinh trung học ấy. – Daniel thì thầm lo lắng.

Tôi trông thấy hai đứa lớn tuổi hơn đứng bên lề sân bóng chày. Đầu chúng cúi xuống nhìn vào một vật gì ở trong tay một đứa khác cao hơn. Một vật tròn nhỏ, màu nâu.

Con Grool!

Tôi chạy lại chỗ chúng.

– Đây, sao lại thế? – Tôi cố nói bằng một giọng thân mật. – Em biết nói thế này thì không nên, nhưng các anh đang cầm miếng bọt biển ưa thích của em. Em có thể xin lại nó được không?

Đứa cao lớn nheo mắt nhìn tôi. Đó là một đứa có vẻ ngoài dễ coi mắt màu xanh sáng, món tóc vàng bỏ xõa xuống vai.

– Miếng bọt biển ưa thích của mày ư? – Nó nhắc lại và cười gằn. – Xin lỗi, mày đã nhầm. Đó là miếng bọt biển ưa thích của tao.

– Không phải thế. – Tôi bác lại. – Nó văng ra từ xe của thằng này. – Tôi chỉ Carlo. – Nó và Daniel đang đứng từ xa theo dõi. – Em đang rất cần nó.

– Mà có thể chứng minh nó là của mày được không? – Hấn hỏi và lẩn đi lẩn lại miếng bọt biển trên tay. – Tao không thấy tên mày đề ở đây.

Tôi nheo mắt nhìn nó đầy ngụ ý:

– Tốt hơn hết là anh trả lại nó cho tôi. Bởi vì đây không phải là miếng bọt biển đâu. Đó là một con quỷ. Nó sẽ gây tai họa cho bất kỳ ai có nó. – Tôi hăm dọa.

– Ồ, tao thật sự sợ rồi đấy. – Hấn chọc. – Có lẽ là tai họa cho mày thì đúng hơn bởi vì mày đã không lấy lại được nó. – Hấn vẩy vẩy con Grool trước mặt tôi rồi gọi một đứa bạn khác. – Dave, này bắt lấy! – Vừa nói hấn vừa tung con Grool cho Dave. – Bắt lấy tai họa này!

– Trả nó lại cho tôi! – Tôi hét lên và nhảy bắt con Grool, nhưng nó được chuyền cao quá đầu tôi. Hai thằng kia cứ chuyền qua chuyền lại con Grool như vậy không để cho tôi với tới được. Sau mười phút theo trò chơi ngu ngốc này, tôi bỏ cuộc. Thôi mặc, cứ để chúng chơi với con Grool. Chẳng bao lâu nữa chúng sẽ thấy đây chẳng phải là một trò hay ho đâu. Khi quay đi tôi còn hét lại với hai đứa đó “Chúng mày rồi sẽ phải hối hận!”

Đứa tóc dài nhún vai cười quay lại chỗ cầm gậy. Hấn cuộn tròn miếng bọt biển cho vào túi sau – chỗ hấn biết là tôi không thể nào lấy được. Hấn bước lại vị trí phát bóng, khom người trong tư thế cầm gậy đánh...

Đập!

Cú ném đầu tiên đã đập vào trán hấn. Đôi mắt hấn dại đi. Hấn lao đảo rồi ngồi phịch xuống đất. Thấy thế những đứa khác hét toáng lên:

– Giúp với! Có ai không? Cứu giúp với!

Con Grool đã ra tay hành động. Tai họa lại xảy đến.

– Hấn có sao không? – Daniel hỏi.

Tôi không đáp. Tôi đã thấy con Grool lăn ra khỏi túi sau đũa kia rơi ra đất. Tôi bước tới chỗ đó để nhặt lấy nó. Nhưng tay tôi chỉ nắm phải nắm cỏ khô. Dave, bạn của đũa tóc vàng, đã cầm lấy Grool trước khi tôi chạm đến

– Đi mà đuổi theo nó này! – Hẳn hết to và tung con vật nhỏ lên trời.

24

Tôi nhảy lên để chụp bắt lấy Grool. Nhưng Dave cao hơn tôi nhiều nên đã dễ dàng chụp được.

– Đây, cầm lấy. – Hấn nói và đưa con Grool cho tôi, sau đó chạy đi tìm bọn bạn. Cậu tóc vàng lúc này đã ngồi dậy, lấy tay xoa đầu.

– Tao bình thường rồi. – Hấn nhắc đi nhắc lại. – Thật đấy, đủ rồi. Cái gì nện tao ấy nhỉ?

Daniel và tôi chạy lại chỗ để xe, Carlo theo sau. Tôi ném Grool vào giỏ xe. Con vật nhỏ phập phồng mạnh đến mức làm rung cả giỏ xe khi tôi đạp đi. Cơ thể nó chuyển từ đỏ sang đen, đỏ sang đen, cứ đổi màu liên tục trong suốt thời gian thờ dốc. Nghe thấy cả tiếng nó cười vẻ thích thú với mình lắm. Nó vui vì đã giáng được cho cậu bé tóc vàng một cú.

– Màylà đồ ghê tởm! – Tôi hét lên. – Tao sẽ mang màyl về nhà và nhốt vào cái lồng ấy!

Tôi đạp thật nhanh, dướn cả người lên mà đạp, chỉ cốt để mau về nhà. Gió thổi làm tóc vương vào mắt. Nghe có tiếng Daniel gọi từ phía sau. Nhưng tôi đạp nhanh quá, gió bạt mất những lời của Daniel. Sau đó tôi lại nghe thấy nó gọi.

Đúng lúc ấy tôi nghe thấy một tiếng còi ô tô rú lên và một cú phanh xe đánh két. Tôi quay lại vừa kịp thấy một chiếc xe tải to màu đen bạc trượt trên đường sắp đâm vào tôi.

Tôi bóp mạnh phanh.

Chiếc xe tải trượt lao đi phía sau tôi, lớp xe cọ vào vỉa hè, còi bóp inh ỏi. Xe đạp của tôi đứng sững lại, tôi ngã vật ra, khuỷu tay và đầu gối đập vào vỉa hè đau nhói.

Chiếc xe đạp văng sang vệ đường, chống ngược lên. Tôi lăn vào đám cỏ vừa vụn khi chiếc xe tải kịp ngoặt cách tôi một bước chân. Chân tôi đau nhức không thể đi được, đành phải đứng sang một bên đường.

Tôi quay lại thấy anh tài xế mở cửa ca bin nhảy xuống:

– Mà làm cái gì giữa đường vậy? – Anh ta quát. – Suýt nữa tao đã giết chết mày! Bố mẹ mày có biết mày làm cái gì ở đây không hả?

Đáng đời chưa, tôi cay đắng nghĩ. Anh ta đã gần như nghiền nát mày giờ lại còn được chửi mắng nữa. Tôi chỉ biết xin lỗi chứ còn biết nói gì hơn. Đợi cho anh tài xế lên xe lái đi tôi mới quay sang việc của mình. Suốt thời gian đó tôi chỉ nghĩ một điều: tai họa, tôi sẽ phải chịu tai họa suốt đời.

Tôi gọi báo cho Daniel và Carlo biết tôi vẫn không sao cả rồi đạp xe về hướng nhà mình. Chỉ qua hai nhà nữa là đến, tôi nhấn bàn đạp mạnh hơn. Bỗng huých, lớp trước xe tôi chạm phải một vật gì đó như là một cái chai vỡ. Chiếc xe đổ nghiêng sang một bên, tôi cũng đổ theo.

– Khiếp quá! – Tôi kêu lên khi thấy mình đã nằm trên đất một hồi khá lâu. Ngồi dậy, tôi xem xét cái lốp. Nó đã bị hỏng hoàn toàn.

Tai họa. Tai họa suốt đời.

Hê, hê, hê. Tôi nghe thấy tiếng cười đắc chí của con Grool. Âm thanh đó khiến tôi điên tiết. Tôi đá chân vào xe, ngón chân vấp phải vành bánh đau nhói.

Tai họa. Tai họa suốt đời.

Tôi hét lên một tiếng phẫn nộ, túm lấy miếng bọt biển ma quái quăng xuống đất. Sau đó tôi nhảy lên xe và đẩy qua đẩy lại trên con Grool, quyết tâm nghiền nát nó thành đất.

– Dừng lại! Dừng lại! – Daniel lao xe lên cò, hét to. – Chị không thể giết con Grool được. Chị chỉ cho nó cái gì mà nó muốn thôi.

Tôi vừa thở vừa nhìn thẳng em.

– Nhìn nó xem! – Daniel chỉ tay. – Con Grool thậm chí lại thích thú. Chị đã giúp nó chứ không phải làm nó đau.

Tôi nhìn xuống con Grool. Nó phập phồng nhanh hơn trước. Đôi mắt nhỏ quái đản của nó ánh lên tia độc ác. Thân hình màu đỏ máu của nó chói lên trong ánh trời chiều. Tiếng cười hê hê nó phát ra cứ vào khoảng không như móng tay vạch lên bảng đen.

Tôi đẩy chiếc xe đạp về nhà, mặc nó đổ vật trên đường. Sau đó tôi chạy lại chỗ con Grool nhặt nó lên mang vào nhà. Daniel theo sát tôi.

– Bây giờ chị sẽ làm gì? – Nó hỏi.

– Rồi mà sẽ thấy. – Tôi nói trong khi đi xuống bếp.

Tim tôi đập mạnh, máu như bốc lên đầu.

Tôi nhét con Grool vào rãnh chậu rửa bát rồi dùng một thanh gỗ ấn sâu nó vào. Daniel đứng bên tôi lặng lẽ nhìn. Tôi xả nước nóng thật mạnh. Bật công tắc bên cạnh chậu rửa bát và mỉm cười với cậu em. Nước réo lên sùng sục, âm âm và ken két như tiếng nghiền răng.

– Hay lắm! – Tôi reo lên sung sướng.

Mấy giây sau rãnh nước chậu rửa bát lại chảy sạch. Tôi vui vẻ nói với Daniel:

– Xong rồi! Nó đã trôi tuột đi rồi!

Carlo chạy ào vào bếp.

– Có chuyện gì vậy? – Nó kêu lên như hụt hơi. – Con Grool đâu rồi?

Tôi quay sang Carlo cười:

– Nó biến rồi. Grool biến rồi! – Tôi hân hoan nói.

Khi đó tôi nghe thấy tiếng hỗn hển của cậu em. Tôi thấy miệng nó há hốc trong lúc đang nhìn xuống chậu rửa bát.

– Không, nó chưa biến mất. – Giọng nó nhỏ đến mức tôi phải chú ý kỹ mới nghe được. – Nó chưa biến mất.

26

Tôi nhìn vào chậu rửa bát và hiểu ra vì sao Daniel lại khiếp đảm đến thế. Nước nóng bắt đầu đọng lại. Từ dưới rãnh Grool vọt ra như có ai dùng sức đẩy mạnh.

– Em không tin! – Carlo kêu lên.

Con Grool xòe ra bập bềnh trong nước nóng xoáy tròn. Nó đang ở trong đó, vẫn nguyên vẹn. Màu của nó đã chuyển sang màu đỏ tía trông rất dữ. Khi tôi sợ hãi nhìn xuống nó đang quấy lộn lung tung trong chậu.

– Không! Không thể thế được! – Tôi hét to. – Mà không được quay lại! Không được quay lại!

Tôi lúm lấy con Grool ướm sũng nước và vắt thật mạnh. Cả một đồng nước từ nó chảy ra chậu. Tôi càng bóp Grool càng trở nên ấm. Nó ấm dần lên cho đến khi tôi phải buông ra vì nóng quá. Tôi vội vàng cho tay ngay vào nước lạnh.

Con Grool bám vào một bên thành chậu. Nó phập phồng vẻ thích thú, đôi mắt dữ tợn nhìn tôi và phát ra tiếng cười sảng sặc. Tôi kêu lên với Daniel và Carlo:

– Phải nghĩ ra cách gì tiêu diệt cái vật này đi! Phải nghĩ ra cái gì đó! Chúng mày nghĩ đi!

Nhưng cả hai đứa chỉ im lặng đứng nhìn con Grool phập phồng thờ.

– Daniel, thử tìm cách xem. – Tôi vẫy vẫy tay trước mặt cậu em. – Giúp chị với! Chị không nghĩ được ra cách nào cả!

Đột nhiên mắt Daniel trở nên chăm chú.

– Em đã nghĩ ra một cách. – Nó nói nhanh và chạy lao ra khỏi bếp. – Em sẽ quay lại ngay. – Nói rồi nó biến đi, để mặc tôi và Carlo ở lại với con vật khốn kiếp này.

– Tao căm thù mày! – Tôi hét lên với Groot. Nhưng cơn giận của tôi hình như làm cho nó thở nhanh hơn. Lát sau Daniel chạy lại vô phòng.

– Cái này có thể giúp ta được. – Nó nói và đặt cuốn *Bách khoa thư những điều kỳ lạ* lên bàn bếp. – Em mượn nó ở thư viện. Có thể chúng ta phải cần tới nó. – Nói rồi nó lập tức tìm từ “Groot” trong bảng dẫn.

– Này Daniel, – tôi thở dài. – chúng ta đã đọc hết những điều nói về Groot trong sách đó rồi. Nó chẳng giúp gì được đâu.

– Nhưng lỡ có điều quan trọng chúng ta lại bỏ qua mất. – Carlo lên tiếng.

Daniel lật giở nhanh các trang sách:

– Đây là phần nói về việc giết Groot. Để xem thế nào. – Nó cất tiếng đọc. – Không thể giết được Groot bằng sức mạnh hay bằng bất cứ hình thức bạo lực nào.

– Sao? Không có cách nào à? – Tôi hỏi.

Daniel gập mạnh cuốn sách lại.

– Không có cách nào cả. – Nó buồn bã đáp. – Chị Kat ạ, thực tế là không thể giết được nó. Nó là con vật ác quỷ nhất trên thế giới và không thể nào bị giết được! Không thể dù bằng sức mạnh, bằng vũ lực hay bằng những cách gì khác.

– Không bằng sức mạnh được, – Tôi dăm chiêu nhắc lại. – Không bằng vũ lực được. – Tôi chăm chú nhìn vào con vật màu tím đang thở phập phồng và buột ra tiếng cười.

Thấy thế Daniel vội hỏi:

– Sao thế chị Kat? Nó biến hẳn rồi à? Sao chị lại cười?

– Bởi vì con Groot có thể giết được. – Tôi đáp. – Và chị đã nghĩ ra cách giết nó.

Carlo kêu lên:

– Chị nghĩ được ra cách rồi à?

Daniel hỏi:

– Chị sẽ làm thế nào? Không giết được nó đâu. Bao giờ nó cũng sẽ sống lại.

Tôi lắc đầu nói:

– Cứ chờ xem! – Tôi muốn suy nghĩ thật kỹ kế hoạch của mình đã rồi mới nói cho chúng biết. Trong khi đó Grool đã trở lại bình thường để coi như cũ.

27

Tuy rất căm ghét nó nhưng tôi vẫn nhặt Grool từ chậu lên và cầm nó nhẹ nhàng trong tay. Tôi vỗ nhẹ lên cái đầu nhăn nheo của nó và dịu dàng nói:

– Chúc mày ngủ ngon nhé, Grool, tao yêu mày lắm. Chúc mày một đêm ngon giấc, la la la, la la la.

– Chị Kat, em lo cho chị lắm. – Daniel rên lên. – Chị ngừng cái trò đó đi. Chị hơi bị hoảng loạn rồi đấy. Tốt nhất là chị nên đi nằm nghỉ.

Nhưng tôi vẫn không thôi hát ru ngủ con Grool.

– Chị ấy đang làm gì vậy? – Daniel hỏi Carlo. Bạn nó lắc đầu.

Tôi không để ý gì đến chúng mà tập trung vào việc mình đang làm.

Tôi cố tỏ ra âu yếm với Grool, ôm chặt nó trong tay như một con búp bê mềm mại. Tôi thủ thỉ bên tai nó:

– Grool bé bỏng, Grool kháu khỉnh, mày đẹp lắm, dễ thương lắm, tuyệt vời lắm. Tao rất yêu mày Grool ạ.

– Chị Kat, thôi ngay đi. – Daniel khẩn khoản. – Chị làm em khó chịu đấy. Em lo cho chị lắm.

– Sao chị lại đi cưng nựng một vật như thế được? – Carlo hỏi. – Trông nó thật gớm ghiếc!

Tôi vẫn thì thầm:

– Grool dễ thương! Dễ thương biết bao! – Vừa hát tôi vừa ôm chặt nó, vuốt ve làn da nhăn nheo của nó. Nếu như con vật này nằm im thì chắc không có chuyện gì xảy ra cả, tôi tự nhủ.

– Em sẽ đi mách bố mẹ. – Daniel dọa và đi lại phía cửa bếp.

Tôi suyt nó và chỉ vào con Grool đang nằm trên tay tôi.

– Chúng mày nhìn này!

Hơi thở mạnh của Grool đã chậm dần xuống. Tôi lại vẫn hát tiếp những lời ru nhẹ nhàng, êm ái. Và chúng tôi kinh ngạc thấy Grool đổi màu: từ đỏ sang hồng rồi cuối cùng trở lại màu nâu đục bình thường.

– Kỳ thật! – Daniel thì thào.

– Nhìn xem này. – Tôi nói, giữ chặt con Grool hơn. Sau đó tôi hát sang một bài ru khác. Con Grool nhỏ đi trông thấy. Tôi thấy nó co lại khô đi trong tay tôi. Mắt nó khép lại, phủ một lớp da nâu.

– Nó đang yếu đi đấy, chị Kat ạ. – Daniel hơn hở nói.

– Xem đây, – tôi bảo cậu em. Nói rồi tôi thầm thì với con vật. – Đây, đây, Grool bé bỏng, Grool dễ thương. – Tôi nựng nó như nựng một đứa trẻ.

Con Grool thở chậm lại, chậm lại rồi dừng hẳn. Nó nằm như chết trong tay tôi. Không một âm thanh. Không thở phập phồng. Không co giật.

– Bây giờ ta sẽ kiểm tra nó xem! – Tôi nói với Daniel và Carlo. Sau đó tôi đưa miếng bọt biển nhăn nheo áp vào mặt và hôn nó một cái thật mạnh.

28

Hai đứa kia nhăn mặt ghê tởm. Nhưng tôi biết tôi đang làm gì. Tôi hạ con Grool xuống và xem xét nó cẩn thận. Nó phát ra một hơi thở dài, chậm rãi co dúm lại như một quả bóng nhỏ. Tôi hít một hơi thật sâu và thở mạnh. Quả bóng khô màu nâu bay đi một quãng rồi lăn xuống sàn nhà. Sau đó tôi lấy khăn lau tay. Mọi việc thế là xong.

– Nó biến rồi! – Carlo kêu to.

– Chị làm cách gì thế? – Daniel thắc mắc.

– Chính em đã gợi ý cho chị. – Tôi bảo cậu em.

– Em ư?

– Phải. Khi em đọc cuốn bách khoa thư đoạn nói rằng Grool không thể bị giết bằng sức mạnh hay bằng vũ lực, – tôi cười. – Đoạn đó cứ găm trong đầu chị. Cuối cùng nó đã giúp chị nghĩ ra một kế.

– Kế sao? – Carlo hỏi.

– Chị biết không thể giết được Grool bằng sức mạnh hay bạo lực. – Tôi giảng giải. – Nhưng ngược lại thì sao? Chị đoán rằng trước nay chưa có ai nghĩ cách vỗ về nó cả. – Cả hai đứa im lặng nhìn tôi vẻ đầy hân hoan. – Điều đó đã khiến chị nghĩ ra cách như thế sẽ giết được Grool. Và quả nhiên cách đó hiệu nghiệm. Con Grool tuy ác độc nhưng vẫn muốn được yêu thương.¹

– Hay lắm! – Carlo thở phào.

– Tuyệt vời! – Daniel thốt lên. – Em rất vui là mình đã nghĩ ra được cách đó!

– Phải, thật là hồng phúc cho nhà ta có một thiên tài. – Tôi nói chậm chọc. Tôi cho tay vào túi sau lôi ra mười hai đô la ông tôi cho nhân dịp sinh nhật. – Ta ăn mừng chuyện này bằng kem, chúng mày thấy sao? – Tôi cười nói.

– Một ý hay tuyệt! – Cả hai đứa vui vẻ kêu to.

– Có thể bây giờ số phận của chúng ta sẽ thay đổi. – Tôi nói với Daniel.
– Chị dám chắc nhà ta là một gia đình hạnh phúc nhất trong cả khu.

Bỗng tôi lại nghe thấy nó. Cái hơi thở khủng khiếp quen thuộc lại vang lên. Tôi vùng chạy quanh và lao ra cửa.

– Cái gì thế? – Tôi hét lên, tim nặng trĩu. – Chúng mày cũng nghe thấy cả phải không?

Đúng, tất cả chúng tôi đều nghe thấy thứ tiếng đó. Cổ họng tôi khô rát, lưng ớn lạnh. Hơi thở quen thuộc mỗi lúc một to hơn.

– Chị không giết được nó! – Tôi rên rỉ. – Nó đã trở lại. Nó đã trở lại!

29

Daniel nắm lấy tay tôi, mặt lộ vẻ sợ hãi. Carlo bước lùi khỏi cửa. Nó cứ lùi mãi cho đến khi phạm phải cái tủ bếp. Cả ba chung tôi đứng tùm lại trong bếp không dám nhúc nhích. Đứa nào cũng sợ phải đi đến nhìn con vật ấy.

– Ta không còn cách lựa chọn nào khác. – Cuối cùng tôi lên tiếng. – Nếu nó trở lại ta buộc phải để nó vào. – Tôi hít một hơi thở sâu. Chân tôi run lẩy bẩy như làm bằng que sậy, chúng dường như không mang nổi thân tôi nữa. Nhưng tôi vẫn cố đi đến chỗ cửa sau. Toàn thân tôi run rẩy khi chạm tay vào núm cửa. Và tôi giật mạnh cho cửa mở ra.

– Ô! – Tôi kêu lên kinh ngạc.

Trước mặt tôi là Killer đang thở mạnh, cái đuôi ve vẩy mừng rỡ.

– Killer! – Tôi reo to. Nhưng con chó chạy qua tôi vào bếp.

Daniel kêu lên vui mừng và lấy tay ôm chặt con chó. Killer đưa cái lưỡi ướt liếm mặt Daniel.

– Số phận nhà ta đã thay đổi ! – Tôi tuyên bố.

Nhìn ra ngoài tôi thực sự ngạc nhiên khi thấy cỏ đã lại phủ xanh mặt đất. Các cây hoa lại vươn thẳng và có đúng màu sắc như trước đây. Mọi chuyện rủi ro do Grool gây ra dường như đã biến mất sạch.

Tôi ôm chặt con chó vào lòng.

– Killer! Killer! Chúng tao đã thoát được Grool rồi! Daniel kêu to:

– Đi thôi, đến giờ ăn kem rồi!

Tôi đặt lại Killer lên sàn nhà và hôn vào đầu nó:

– Bọn tao sẽ quay lại ngay với chú mày.

– Đến hiệu kem! – Daniel hét vang khi lao ra ngoài, – Chạy thi nào! – Nó vừa kêu vừa chạy xuống phố. – Ai thắng sẽ được một que kem quả ba lớp!

Carlo và tôi phóng theo Daniel. Tôi dẫn lên dẫn trước cả bọn. Nhưng đến phút cuối Daniel vượt lên và là người đầu tiên chạm cửa hiệu kem.

– Em thắng rồi! – Nó kêu lên mừng rỡ.

Chúng tôi lao vào trong hiệu kem. Daniel vui vẻ cất tiếng gọi:

– Cho bàn ba người.

Người phục vụ mời chúng tôi ngồi, đưa thực đơn và lau bàn bằng một... miếng bọt biển!

– Gớm quá! Cất cái này đi ngay! – Daniel cáu kỉnh nói.

Người phục vụ không hiểu đầu đuôi ra sao cả. Còn ba chúng tôi đều bật cười. Đây là tiếng cười đầu tiên sau mấy tuần buồn bực vừa qua.

– Xin đừng bận tâm đến cậu em cháu, – tôi nói với người phục vụ. – Nó đang có chuyện với những miếng bọt biển.

Nghe thế Daniel thụi tôi ở dưới bàn, tôi trả miếng lại khá mạnh.

Người phục vụ trợn mắt rồi đi lấy kem mang đến. Khi ăn kem tôi mới thấy mình rất đói và lại rất vui sướng.

Con Grool đã biến mất vĩnh viễn.

Chúng tôi ních đầy một bụng kem nên đúng là lăn về nhà chứ không phải đi.

– Killer, lại đây nào? – Tôi đẩy cửa sau và bước vào bếp.

– Này, Killer đâu? Lại đây nào! Mà không vui thấy chúng tao về sao?

Nghe tiếng gọi nhưng Killer không quay đầu lại. Nó đang đứng bên cạnh chậu rửa bát gầm gừ và ve vẩy đuôi. Nó dùng mũi ấn vào cửa tủ cố mở ra.

– Killer, bọn tao ăn kem rồi. Bây giờ là phần của mày. – Tôi nói và đặt xuống một bát thức ăn chó còn tươi sốt, bỏ thêm vào đó mấy miếng kẹo gôm tối qua sót lại.

– Lại ăn đi Killer, đến giờ rồi. – Tôi gọi. Nhưng con chó vẫn cứ gặm gừ ở tủ bếp nằm dưới chậu rửa bát. Có chuyện gì vậy nhỉ? Con chó này có bao giờ chê thức ăn đâu, tôi nghĩ.

– Killer, mày làm gì dưới đó vậy? – Daniel hỏi.

Tôi cúi xuống vuốt ve lưng con chó. .

– Killer, không có gì ở đó đâu. Con Grool đã đi rồi. – Nhưng Killer vẫn cứ gặm gừ.

– Được rồi, được rồi, – tôi nói và mở cửa tủ bếp cho con chó. – Đấy, mày xem gì nào?

Killer thò hẳn đầu vào tủ. Tôi nắm lấy cổ nó kéo ra. Miệng nó ngậm một vật gì đấy. Daniel cất tiếng hỏi:

– Cái gì thế, Killer? – Con chó để rơi vật tìm được xuống sàn nhà và ngược mắt nhìn tôi.

Tôi nhặt cái vật đó lên thấy nó cứng, chắc. Daniel bước lại gần thêm muốn biết đó là cái gì. Tôi thở ra một hơi nhẹ nhõm.

– Chẳng có gì cả đâu, chỉ là một củ khoai tây thôi. – Và tôi đưa nó cho Daniel.

Bỗng có cái gì sắc nhọn đâm vào ngón tay tôi làm tôi hét lên vì đau. Tôi lăn lăn củ khoai tây trên tay. Nó có hơi ấm. Và dường như còn thở nữa.

– Daniel, tao không thích cái này. – Tôi thì thào nói.

Củ khoai tây có một cái mồm đầy răng...

Nguyên bản tiếng Anh:

“It came from beneath the sink!”

Nhà xuất bản Minstrel Bock, 1996.

Notes

[←1]

Dịch giả dịch sai. Nguyên tác: *The Grool was so evil that it couldn't stand being loved.*
(Con Grool quá tà ác nên không thể chịu được tình yêu thương.) – Tornad

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29